

24 மேற்பட்டப் படிப்பில் 'பி' தரத்திற்குக் குறைவாக வாங்கி அரசு கலைக் கல்லூரிகளில் தற்காலிகமாகப் பணியாற்றும் உதவிப் பேராசிரியர்கள் பொதுப் பணித் தேர்வாணைக் குழுவால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தகுதியின்மைக் குறித்து

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1975 மார்ச் 5]

கூட தாராளமாகக் கிடைக்கின்றார்கள். அவர்களைப் பொறுத்த அளவிலே தளர்த்தவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆங்கிலத்தைப் பொறுத்துதான் இந்த நிலைமை ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமை வருகிறபோது, நேரடியாக வருபவர்களைவிட, அவர்களில் கூட 2 ஆண்டு அனுபவம் பெற்றவர்களைவிட 3 ஆண்டு அனுபவம் பெற்றவர்களை எடுக்க வேண்டும், ஒரு ஆண்டு அனுபவம் பெற்றவர்களை விட 2 ஆண்டு அனுபவம் பெற்றவர்களை எடுக்க வேண்டும், ஒன்றுமே இல்லாதவர்கள் இருக்கும்போது, ஒரு ஆண்டு அனுபவம் பெற்றவர்களை எடுக்க வேண்டும். இப்படியெல்லாம் நிலைமைகள் வரும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு விதியைத் தளர்த்துகிறோம் என்று தான் சொல்லியிருக்கிறோம். அப்படிக்கிடக்காத நிலையில், 50 எண்கள் என்பதைத் தளர்த்தவும், இரண்டு ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதையும் தளர்த்தலாம் என்று தான் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையும் ஆங்கிலத்தைப் பொறுத்து மட்டும் தான் இருக்கிறது.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member Thiru Swaminathan has already taken four chances to get clarifications on the Hon. Minister's reply. As per rules, the Member who calls the attention of the Minister can put only two questions after the Minister's reply. The hon. Member is well aware of the rules and regulations of this House and I hope he will not bypass them.

3. 1975-76 ஆம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கை மீது விவாதம்—
தொடர்ச்சி.

திரு செ. முத்துசாமி: மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, 1975-76-ம் ஆண்டிற்கான நிதி நிலை அறிக்கையைப் பற்றிப் பேசும்போது, நான் இந்த அவையிலே முதல்வர் அவர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோளைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆளுநர் உரை இரண்டு அவைகளும் கூடி ஒரே நேரத்தில் படிக்கப்படாது அறிக்கை தரப்படுவதுபோல, இந்த நிதி நிலை அறிக்கைகள் வழங்கப்படும்போது ஒரே நேரத்தில் ஒரே இடத்தில் இரு அவைகளும் கூடி இந்த பட்ஜெட்டைப் படிக்க வேண்டும், ஒரே நேரத்தில் பட்ஜெட்டை வழங்கவேண்டும் என்ற நடைமுறையை எதிர்காலத்தில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். பாராளுமன்ற நடைமுறையிலேகூட அங்கு மக்கள் அவையிலும் மாநிலங்கள் அவையிலும் ஒரே நேரத்தில் பட்ஜெட் படிக்கப்படுவதாக நான் அறிகிறேன். ஆதலால், அடுத்த நிதிநிலை அறிக்கை, ஆளுநர் உரை ஒரே நேரத்தில் படிக்கப்படுவது போல, படிக்கப்பட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே ஊழியர்களுக்கு திருச்சியிலும், சேலத் திலும் நகர ஈட்டுப்படி கொடுத்திருப்பதற்காக நான் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1975 மார்ச் 5]

[திரு. செ. முத்துச்சாமி]

அடுத்தபடியாக, 2 ஆயிரம் ஆசிரியர்களுக்கு புதிய வேலைவாய்ப்புகளை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். இதைப் பொறுத்த அளவில், நான் அதைப் பாராட்ட முடியாமல் இருக்கின்றேன். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் வெளியே சென்று பேசும்போது, 18 ஆயிரம் பேர்கள், 20 ஆயிரம் பேர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கின்றார்கள் என்ற புள்ளி விவரத்தைச் சொல்கின்றார்கள். இங்கே ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் ஒதுக்கப் படும்போது ஒதுக்கப்படும் மொத்த இடங்கள் 2,000 என்று இருக்கின்றது. இந்த நிலையில் எந்த அளவுக்கு அவர்கள் வேலைவாய்ப்புகள் பெற முடியும்? படித்துவிட்டு வெளியே நிற்கக்கூடியவர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள். ஒரு ஆசிரியருக்கு மாணக்கர்கள் அதிகமாக இருக்கின்றார்கள் என்று இந்தச் சபையிலேயே பிரச்சினை எழுப்பப்பட்ட நேரத்தில், அதற்கு நிதி நிலைமைதான் காரணம் என்பதை எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஒரு ஆசிரியருக்கு மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்தும், ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படாமல் இருக்கக்கூடிய ஒரு நிலைமையை நாம் தவிர்க்க வேண்டும். அதிகமாக ஆசிரியர்களுக்கு இடங்கள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்பதை நான் முதலிலே தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

[பிற்பகல் 4-40]

இவ்வாண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் 6 கோடி ரூபாய் வரி விதிப் போடு ரூ. 26.6 கோடி பற்றாக்குறையாக பட்ஜெட் இங்கே வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. 26.6 கோடி ரூபாய் பற்றாக்குறையையும் சரிக்கட்ட முடியும் என்ற நம்பிக்கையோடுதான் இந்த அரசு இந்த நிதிநிலை அறிக்கை மையப் படைத்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் சில இனங்களில் வருவாய் மதிப்பீடு குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது என்பதையே நான் கூற விரும்புகிறேன். உதாரணமாக விற்பனை வரியை எடுத்துக்கொள்வோம். ஒவ்வொரு ஆண்டும் அரசு மதிப்பிட்டதை விட அதிகமான வருவாயைத் தேடித் தந்துள்ளது. தேடித் தந்து வருகிறது இந்த வரி. சென்ற ஆண்டு அந்த இனத்தில் ரூ. 138.74 கோடி வருமானம் வருவாய் கணிக்கப்பட்டது. ஆனால் திருத்தப்பட்ட மதிப்பீட்டின்படி வருவாய் 14.81 கோடி ரூபாயாகும். அதிக வருவாய் 36.3 கோடி ரூபாயாகும். இதே போன்று இந்த ஆண்டு 201.28 கோடி ரூபாய் என்று கணக்கிட்டாலும், சென்ற ஆண்டு போலவே இந்த ஆண்டும் குறைந்த அளவில் மதிப்பிட்டாலும், சுமார் 50 கோடி ரூபாய் உயரும் என்டதையும் கூறலாம். இன்னும் சொல்லப் போனால், சென்ற ஆண்டு வருவாய் 174.87 கோடி ரூபாயை குறைவு என்றுதான் கூற வேண்டும். காரணம் விலைவாசிகள் எல்லாம் இரண்டு மடங்கு ஏறிவிட்டன. இரண்டு மடங்கு விலைவாசிகளிலே பொருட்கள் விற்கும்பொழுது விற்பனை வரியும் இரண்டு மடங்காக அதிகரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அப்படி இருக்கும்போது, வரி வருவாயை மிகக் குறைவாகவே இருக்கிறது என்பதைக் காணும்போது உண்மையாகவே சொல்கிறேன், எங்கேயோ தவறு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கோளாறை நீக்கி, இரண்டு மடங்கு விற்பனை வரி பெறுவதற்கான முயற்சிகளிலே ஈடுபட வேண்டும். அதற்கு இந்த நாட்டு அதிகாரிகளும் தங்கள் இதய சுத்தியோடு ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதை நான் இந்த அவையிலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வருவாய் மட்டும்

[திரு செ. முத்துசாமி]

[1975 மார்ச் 5]

ஒரே சீராகத் தானே ஏறுகிறது; விலைவாசி மட்டும் இரண்டு மடங்கு, மூன்று மடங்கு என்று ஏறுகின்றது என்பதைப் பார்க்கும் போது இதிலிருந்து அரசு இதில் அதிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு நிதித் துறையைப் பொறுத்த அளவில், அரசு ஊழியர்களுக்கு விலைவாசி உயர்வின் காரணமாக அகவிலைப்படி உயர்வு கொடுப்பதற்கான ஒரு கொள்கையை தமிழ்நாடு அரசு வகுக்க வேண்டுமென்று இப்பொழுது ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டு அந்தக் குழுவும் அறிக்கை தந்திருக்கிறது. இந்த மாநில அரசு, மத்திய அரசுக் குழுக்களின் அடிப்படையில் கொடுக்க வேண்டுமா அல்லது வேறு ஏதாவது விலை ஏறுவதற்குத் தக்காற்போல் கொடுக்க வேண்டுமா என்பதற்கு ஒரு பெரும் ஆராய்ச்சி நடத்தியது. அதற்காக அரசு ஒரு குழுவை அமைத்தது. அந்தக் குழுவும் ஆராய்ந்தது; அந்தக் குழுவும் அறிக்கையைத் தந்தது. தந்த பிறகு அரசும் அந்தக் குழுவினுடைய பரிந்துரையை கொள்கையளவில் ஏற்றது. ஊழியர் சங்கங்களையும் அழைத்துப் பேசி விட்டு, 6, 7 மாதங்களுக்குப் பிறகு அந்த அறிக்கை மத்திய அரசு கொடுக்கக் கூடிய விதித்ததிலே கொடுப்பதற்குச் சிபாரிசு செய்தது. நடுவண் அரசு ஏற்கனவே ஒரு கொள்கையை வகுத்திருக்கிறது. அக் விலைப்படி விலைவாசி உயர்வின் காரணமாகச் சரிந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் கூடுதல் அகவிலைப்படி தரப்படுகிறது. அந்த அகவிலைப்படி நடுவண் அரசு ஊழியர்களுக்கு வழங்கப்படுவதைப் போல் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று குழு பரிந்துரைத்திருக்கிறது. அதையும் கொள்கையளவில் நம்முடைய மாநில முதல்வர் அவர்கள் பெரும் மனதோடு ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏற்றுக்கொண்ட அடிப்படையில் இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலே வழங்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால், அது தான் வழங்கப்படவில்லை என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் அவையினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். அது மட்டுமல்ல, ஒரு அரசு நியமித்த, டி. ஏ. கொள்கை என்ன என்பதைத் திட்டவாட்டமாக அறிவிக்கக் கூடிய அந்தக் குழுவினுடைய அறிக்கை இந்த அவையினுடைய உறுப்பினர்களுடைய கவனத்திற்குக் கூட வைக்கப்படவில்லை. அவ்வளவு தூரம் இந்த அரசினுடைய கொள்கையை அறிவிப்பதற்கு நம்பிக்கையற்றவர்களாக இந்த அவையினுடைய உறுப்பினர்கள் இருக்கிறோமா அல்லது இதிலே என்ன இரகசியம் இருக்கிறது என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன். 4, 5 நாட்களுக்கு முன்னால் கூட தலைவர் அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதினேன். அது பைனான்ஸ் டிப்பார்ட்மெண்டுக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய, இதுவரை அந்த அறிக்கை வைக்கப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவில்லை. ஏன் வைக்கப்படவில்லை என்பதை நான் கேட்க விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு தலைவர் அவர்கள் மூலமாக நானேயே அந்த அறிக்கை வைக்கப்படுவதற்கான முயற்சியிலே ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த அறிக்கை மட்டுமல்ல, இரண்டாவது ஊதியக் குழுவினுடைய அறிக்கையும் வைக்கப்படவில்லை. அதுவும் எங்களுக்குத் தெரிய வேண்டாமென்ற ஒரு நடைமுறை இருந்து விட்டது. அதன் பிறகு அதிலே இருக்கக்கூடிய குறைபாடுகளையெல்லாம் களைவதற்காக ஒரு நபர் குழு என்ற ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் குழுவினுடைய அறிக்கையும் வந்தது. அந்த அறிக்கையை பலமுறை நான் இந்த அவையிலே கேட்டுப் பார்த்தேன். அறிக்கையைத்

1975 மார்ச் 5]

[திரு. செ. முத்துச்சாமி]

தாருங்கள், நாங்களாவது அறிந்துகொள்ளுகிறோம், எங்களுக்கு இதைத் தரக்கூடாதா என்று கூடக் கேட்டுப் பார்த்தோம். ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்கள், செகன்டரி கிரேட் ஆசிரியர்கள் ஆகியோருக்குக் கேட்டால், ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கு இல்லையென்று படிக்கப்பட்டது. செகன்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கு என்ன என்றே படிக்கப்படவில்லை. ஓர் அறிக்கை கூட இந்த அவையிலே தரப்படாத நிலையிலே நாங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற ஒரு துர்பாக்கியமான நிலையை எடுத்துச் சொல்லி எதிர்காலத்திலே இத்தகைய நிலை இருக்கக்கூடாது, அதிலே அரசு பெருந்தன்மையோடு நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதை இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதற்கு அடுத்தாற்போல் இந்த அகவிலைப் படியிலே இன்றைக்கு பறிந்துரைத்தபடி நடந்திருக்கிறதா என்றால், அது இல்லை. ஆனால் இங்கே முதலமைச்சர் அவர்கள் மிகக் கருணையோடு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அரசு ஊழியர்களுக்குத் தர வேண்டியதைத் தருவதற்காக நாங்கள் சண்டை போடுகிறோம். மத்திய அரசாங்கம் சில நேரங்களிலே ஊதியத்தை உயர்த்துவதற்கு அனுமதி தர மறுக்கிறது என்கிறார்கள். அது உண்மை தான். ஆனால் அதிகார பூர்வமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அறிக்கையிலே இருக்கக்கூடிய உண்மை என்ன? நான் இந்த மாநில அரசு கொடுத்திருக்கக்கூடிய சில அறிக்கைகளைப் படித்துப் பார்த்தேன். மத்திய அரசால் நியமிக்கப்பட்ட 5-வது நிதிக் குழுவும் 6-வது நிதிக்குழுவும் இந்த மாநிலத்தின் சார்பாக ஒரு விண்ணப்பத்தைத் தந்திருக்கிறார்கள். அதுவும் அச்சாகி வெளிவந்திருக்கிறது. அதிலே கூறப்பட்டிருக்கிறது என்னவென்றால் இந்த மாநில அரசு உரிய காலத்திலே 1969-ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னால் இரண்டாவது சம்பளக் கமிஷன் அமைக்கப்பட்டு சம்பளம் கொடுக்காத காரணத்தினால் தான், ஐந்தாவது நிதியாணைக்குழுவின் அறிக்கையில் செலவழிக்கப்பட்ட தொகையாக எடுத்துக்கொள்ளப்படாமல் விடப்பட்டு விட்டது, நிராகரிக்கப்பட்டது. இது ஐந்தாவது நிதிக் கமிஷனிலே ஏற்பட்டிருந்த முதல் அனுபவமாக, கசப்பான அனுபவமாக இந்த நாட்டு அதிகாரிகளுக்குத் தெரிந்திருந்தும், உரிய காலத்திலே அரசு ஊழியர்களுடைய, ஆசிரியர்களுடைய அகவிலைப்படியை உயர்த்தாத காரணத்தால், ஆளுவது நிதிக் குழுவிலும் ஏற்கப்படவில்லை, நிராகரித்து விட்டார்கள். நான் உண்மையாகவே சொல்லுகிறேன், இந்த நாட்டு அமைச்சர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டாமென்ற எண்ணமில்லை. ஆனால் அதைத் தக்க நேரத்தில் எடுத்துச் சொல்லி நடுவண் அரசினிடத்திலிருந்து பெற வேண்டிய நிதியைப் பெற்றுத் தருவதற்கு இந்த நாட்டிலே இருக்கிற அதிகாரிகள் சரியாகச் சேவை செய்யவில்லை என்பதை அறிக்கை மூலமாகக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இது வருந்தத்தக்க ஒன்றாகும். ஆனால் இங்கே நிதி நெருக்கடி காரணமாக, முதலமைச்சர் அவர்கள் அவற்றிற்கெல்லாம் பதிலுரைத்து, இவற்றை எப்படிச் சமாளிப்பது என்ற முறையிலே அறிக்கை வைக்க வேண்டிய ஒரு நெருக்கடி நிலைக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள் என்பது அறிக்கைக் கூறப் பார்க்கும்போது நமக்குத் தெரிய வருகிறது. இது நல்ல நடைமுறையல்ல. அதிகாரிகள் இப்படிச் செய்திருப்பதன் மூலம் சரியான முறையிலே அகவிலைப்படி உயர்த்தப்படாமல் இருக்கக்கூடிய ஒரு கொடுமைக்கு ஊழியர்கள் ஆளாகப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். உரிய காலத்தில்

[திரு. செ. முத்துச்சாமி]

[1975 மார்ச் 5]

உயர்த்தப்படாத காரணத்தினால்தான் ஆறுவது நிதிக் குழுவிலே நமக்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. எதிர்காலத்தில் ஏழாவது நிதிக் குழுவில் அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது. மத்திய அரசாங்கம் மூன்றாவது ஊதியக் குழுவை நியமித்து 1-1-1973 முதல் புதிய சம்பளத்தைக் கொடுத்து விட்டது. ஆனால் இந்த மாநில அரசு 1965ஆம் ஆண்டிலேயே இரண்டாவது ஊதியக் குழுவை நியமித்து சம்பளம் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் 1967ஆம் நியமிக்கப்படவில்லை. 1969லே நியமித்து 1970ம் ஆண்டு அக்டோபருக்கு மேல் கொடுக்கப்பட்ட காரணத்தினால்தான் இதைப் பெற முடியவில்லை என்ற ஒரு துர்பாக்கிய நிலை ஏற்பட்டது. இரண்டாவது ஊதியக் குழுவின பரிந்துரைப்படி 1970ஆம் ஆண்டிலே மாற்றியமைக்கப்பட்ட ஊதியம் 5 ஆண்டுகளுக்கு மேல் செல்லக்கூடாது, அதற்கு உள்ளேயே மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டுமென்று இரண்டாவது ஊதியக் குழு பரிந்துரை செய்திருக்கிறது. இன்றைக்கும் மூன்றாவது ஊதியக் குழு நியமிக்கப்படாமல் இருக்கக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலையையும், ஊழியர்களுடைய ஊதியங்கள் மாற்றியமைக்கப் படாமல் இருக்கக் கூடிய ஒரு நிலைமையையும் நாம் பார்க்கிறோம். மூன்றாவது ஊதியக் குழுவின அடிப்படையிலேயே, 200 வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளிக்கு மத்திய அரசாங்கம் தன்னுடைய ஊழியர்களுக்குச் சம்பளத்தை நிர்ணயித்தது. மாநில அரசாங்கம் 2-10-1970லே 172 வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளிக்குச் சம்பளத்தை நிர்ணயித்தது. 172 வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளிக்கும் 200க்கும் 28 புள்ளி வேறுபாடு இருக்கின்றது. இந்த 28 புள்ளி வேறுபாட்டை நீக்கி 1-1-1973லே 200 புள்ளிக்கு நிர்ணயிக்கக்கூடிய நிலைமையை மாநில அரசாங்கம் முதலிலே சரி செய்யவேண்டும். ஆனால் இந்த அறிக்கையிலே ஓர் இடத்திலே சரி செய்து காட்டுகிறார்கள். எப்படி என்றால் 1-1-1973க்குப் பிறகு கொடுத்திருக்கக் கூடிய 9 ஊதிய உயர்வுகளுக்கு கீழ்மட்டத்திலே 300க்குக் கீழே சம்பளம் வாங்கக் கூடியவர்களுக்கு 36 சதவிகிதம்; 300க்கு மேல் சம்பளம் வாங்கக் கூடியவர்களுக்கு 27 சதவிகிதம் என்று கணக்கிடுவதிலே சதவிகிதத்தைக் கணக்கிடுவதற்கு 1-1-1973ல் மாநில அரசு ஊழியர்கள் வாங்கிக் கொண்டிருக்கக்கூடிய சம்பளத்தையும் அகவிலைப்படியையும் இணைத்துக் கணக்கிடலாம். அப்படியானால் அந்த டி.ஏ., “டியர்னெஸ் பே” யாகவோ அல்லது சம்பளமாகவோ இணைக்கப் பட்டிருக்கவேண்டும். அதன் பிறகு மத்திய அரசாங்கம் 9 உயர்வுகளைத் தந்திருக்கிறது. ஆனால் 9 உயர்வுகள் என்று சொல்லும்போது, கீழ் மட்டத்திலே இருக்கக் கூடிய கடைநிலை ஊழியர்களுக்கு 8 ரூபாய்க்குக் குறைவில்லாமல் வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற கொள்கையை நிர்ணயித்து வழங்கியிருக்கிறது.

[பிற்பகல் 4-50]

மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் கீழ் மட்டத்திலே கடை நிலை ஊழியர்கள் போல் இருக்கக் கூடியவர்கள் நல்ல பயன் பெறுவார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிற அந்தச் சொல்லை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் அதே சமயத்திலே மத்திய அரசாங்க ஊழியர்கள் ஒன்பது டி. ஏ. உயர்வு மூலம் 72 ரூபாய் பெற்றிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இந்த மாநில அரசு

1975 மார்ச் 5]

[திரு. செ. முயதுச்சாமி]

28 வாழ்க்கைச் செலவுப் புள்ளிக்கு கடை நிலை ஊழியர்களுக்கு 28 ரூபாய் சேர்த்துத் தந்திருக்க வேண்டும். 1—1—1973ல் 130 ரூபாயை ஊதியமாக அந்தக் கடைநிலை ஊழியர்கள் வாங்குகிறார்கள். 28 ரூபாயையும் சேர்த்தால் ரூ. 158. ஆனால் மத்திய அரசாங்கத்திலே 196 ரூபாயைக் குறைந்த சம்பளமாக நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அந்த ஊதிய வேறுபாடு அப்படியே நிலைத்து இருக்கிறது. அதை மாற்ற வேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். அது இப்பொழுது கிடைக்கக் கூடிய சாத்தியமில்லாத காரணத்தால் அகவிலைப்படியையாவது ஒன்றாகத் தர வேண்டும் என்று கேட்கிறோம். இன்றைக்கும் சத விசிதத்திலே ஒன்றாக வைத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒவ்வொரு 4 சத விசித உயர்வும் 8 ரூபாய் என்று கணக்கிடப்படவில்லை. ஆகவே நடுவண் அரசு ஊழியர்களைப் போல் இங்கே கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், இங்கே இருக்கக் கூடிய கடை நிலை ஊழியர்களுக்கு ஏற்கனவே வாங்கி வந்த அகவிலைப் படியையும் சேர்த்து 230 ரூபாய் கிடைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இந்த நிதி நிலை அறிக்கைப்படி 72 ரூபாய் மட்டும் பெறுவார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதை பல முறை நாங்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம். நடுவண் அரசாங்கத்திற்குத் தரக்கூடிய சதவிசிதத்தை தரக் கூடியதாக இருக்கிறதே தவிர, அவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய தொகை தரப்படவில்லை. அதே சமயத்தில் செக்ரட்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு 53 ரூபாயும், பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு 58 ரூபாயும் வேறுபாடு வருகிறது. 300 ரூபாய் சம்பளத்திற்கு மேல் இருப்பவர்களுக்கு குறைந்தது 3 சதவிசிதம் என்று மத்திய அரசு நிர்ணயிக்கும்பொழுது, 12 ரூபாய் குறைந்தது நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். ஆகவே, பட்டதாரி ஆசிரியருக்கு 1—1—1973ல் 60 ரூபாயும், அதற்குப் பிறகு நடுவண் அரசு ஊழியர்களுக்குச் சமமாக என்று கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதால், 108 ரூபாய் ஆக 148 ரூபாய் என்ற அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும். மத்திய அரசு நிர்ணயித்திருக்கும் கொள்கையும் விலைவாசி அடிப்படையில் சரியில்லை என்று இருக்கிறது. அந்த அளவு கூட மாநில அரசு ஊழியர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு குறைந்த பட்சம் 20 ரூபாய், அதிகப்பட்சம் 30 ரூபாய் என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள். அது மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களுக்குச் சமமானதாக இல்லை. இதைக் கேட்டபோது பைனான்ஸ் செக்ரட்டரி 50 கோடி ரூபாய் வேண்டும், 60 கோடி ரூபாய் வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். 1974 நவம்பரிலே ஒரு முறை கொடுத்தார்கள். அதற்குப் பிறகு பொங்கல் பரிசு என்று அறிவித்ததை இப்பொழுது திருத்தி அமைத்ததாக வார்த்தையிலே இருக்கிறதே ஒழிய, அதுவும் திரும்பப் பெறப்பட்டு மீண்டும் ரூ. 22 கோடியாக அறிவித்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல், தமிழுக்கு சேவை செய்யக் கூடிய வகையிலே இந்த அரசு ஒரு நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது. அதை நான் மனமாரப் பாராட்டுகிறேன். கடந்த காலத்திலே சென்னைப் பல்கலைக் கழகமும், அரசாங்கமும் சேர்ந்து தமிழ் அகராதி தயாரித்தது. அதிலே இருக்கக் கூடிய சீர்கேடுகளை எல்லாம் இன்றைக்கு வாழ்ந்து வரக்கூடிய தமிழ் அறிஞர் தேவநேயப் பாவாணர் அவர்கள் பல ஆண்டுகள் எடுத்துச் சொன்னதற்குப் பிறகு, இன்றைக்கு புதிய அகர முதலி ஒன்றைத் தயாரிக்கும் முயற்சியிலே

[திரு செ. முத்துசாமி]

[1975 மார்ச் 5]

ஈடுபட்டதைக் குறித்து பெருமையடைகிறேன். ஆனால் அந்தச் செயல் சிறப்பாக நடைபெறுவதற்கு இரண்டொரு உதவிகள் இன்னும் அவசரத் தேவையாக இருக்கிறது என்பதை நான், அவரை ஆவலோடு சந்தித்துப் பேசிய நேரத்திலே அறியலானேன். அந்த முதறிஞர் இன்றைக்கு தமிழ் நாட்டிலே இருக்கும் பழம் பெரும் அறிஞர். அவரை விட்டால் இந்தக் காரியத்தை செய்து முடிக்க வேறு ஆட்கள் இல்லை. இவ்வளவு பெரிய செயலைச் செய்யக் கூடிய அவருக்கு தமிழ்நாடு பூராவும் சுற்றிப் பார்த்து தமிழ்ச் சொற்களை சேகரிக்கக் கூடிய அளவிற்கு ஓர் “இயங்கி”, அதாவது கார் கூடக் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : காருக்கு என்னவோ சொன்னீர்களே?

திரு செ. முத்துசாமி : “இயங்கி” என்று சொன்னேன். அவரிடத்திலே அந்தச் சொல்லை நான் கேட்டேன், அதைத்தான் இங்கே அப்படிக்குறிப்பிட்டேன். அந்தக் கார் உடனடியாகக் கொடுப்பதற்கில்லை என்று அரசாங்கத்திலே இருக்கும் அதிகாரிகள் முடிவு எடுத்திருப்பதைப் போல அறிகிறேன். அதிலே கல்வி அமைச்சரும், முதலமைச்சரும் கவனம் செலுத்தி, எத்தனையோ காரியங்களுக்குக் கார் கொடுக்கும்பொழுது, ஒரு தமிழ் அறிஞருக்கு ஒரு காரைக் கொடுத்து அந்தப் பணியைச் செய்ய முடியாதா என்பதை இந்த நேரத்திலே ஒரு கேள்வியாகக் கேட்டு முதல்வர் சிந்தனைக்கு அதை விட்டுவிடுகிறேன். அடுத்தாற்போல் அவருக்கு உதவி செய்வதற்காக மதிவாணன் என்ற தமிழ்ப் பேரறிஞர் சேலம் கல்லூரியிலிருந்து இப்பொழுது நியமனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார். தமிழ்ப் பேரறிஞராக இருக்கக் கூடிய அவர் நான்கு மொழிகளில் வல்லவர். அதைச் சிபாரிசு செய்ததால்தான் அவர் வெளியிலிருந்து நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவருக்கு ஏற்கெனவே பெறக்கூடிய சம்பளத்தை விடக் குறைந்தது 200 ரூபாய் அதிகமாக, தனி ஊதியமாகக் கொடுக்க அரசால் இயலாதா? தயவுசெய்து அதைச் சிந்திக்க வேண்டும். அதிலே மிகக் குறைந்தது 50 ரூபாய் என்று போட்டு.....

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : ஏதாவது செய்யாமல் இருந்தால் சும்மா இருப்பது ; ஒரு காரியத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தால் அது போதாது, இன்னும் வேண்டும் என்று சொல்லி, செய்தவர்களின் ஊக்கத்தைக் குலைப்பது. நம்முடைய தேவநேயப்பாவாணர் இந்தக் குறையை மேலவையில் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று திரு முத்துசாமியைத் தேடிப் பிடித்ததற்காக நான் வருத்தப்படுகிறேன்.

திரு செ. முத்துசாமி : நான் வருந்துகிறேன். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் முதல்வர் அவர்கள் கருதக் கூடாது. நான் உள்ளத்திலே இருக்கக் கூடியதைத்தான் எடுத்துச் சொன்னேன். தேவநேயப்பாவாணர் அவர்கள் என்னைப் பயன்படுத்தி இதைச் சொல்ல வேண்டும் என்ற நிலையில் இல்லை ; அவ்வளவு பெரிய தமிழர்.....

1975 மார்ச் 5]

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : அவர்களே சில குறைகளைச் சொல்லி என்னைச் சந்திக்க வருவதாக அறிந்தேன். அவர் என்னை நாடி வந்து சந்திப்பது அவருக்குப் பெருமையாக இருக்காது என்பதால் நான் என்னுடைய அந்தரங்கச் செயலாளரை அவருடைய இடத்திற்கு அனுப்பினேன். அகர முதலி தயாரிக்க வேண்டுமென்று நமது சிலம்புச் செல்வர் அவர்களும், அடிகளார் அவர்களும் இந்த அவையிலே எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு இந்த முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. நானே அவரை வரவழைத்து அவருக்கு எல்லா வசதிகளும் அளிக்கப்பட்டு, மாதாந்திர ஊதியம் எவ்வளவு கேட்கிறாரோ அவ்வளவு தருவது என்று எடுத்துச் சொல்லப்பட்டு அவர் கேட்ட உதவிகள் எல்லாம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு மேலும் சில குறைகள் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டு, அவர் என்னைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார்கள். அவர் கஷ்டப்பட்டு என்னுடைய இல்லத்திற்கு வரவேண்டாம் என்பதற்காக — வீட்டு மாடிப்படிகள் எல்லாம் ஏறவேண்டிவரும் வயதான காலத்திலே ஏன் பதால்—என்ன தேவைகள், என்னென்ன குறைகள் சொல்லுங்கள் என்று நானே என்னுடைய செயலாளரை அனுப்பி தெரிந்து வரச் சொன்னேன். விவரங்களைச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார். அதை மேலவையிலே எடுத்துச் சொல்லும் அளவிற்கு ஒரு குற்றச்சாட்டாக ஆகி விட்டதே என்றும், நான் எதுவும் செய்ய முடியாதே என்றும் தான் என்னுடைய நெஞ்சம் பயப்படுகிறது.

திரு செ. முத்துசாமி : மேலவையிலே பிரச்சினைகள் சிலவற்றைச் சொல்லும்பொழுது குற்றச்சாட்டாகவும், பழியாகவும் எடுத்துக் கொண்டு, அதனால் முதல்வர் அவர்கள் உள்ளம் சங்கடப்படுவதாக இருப்பதென்றால், இப்படி என்னுடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்வது தவறு என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் கருதுவார்களேயானால், நாங்கள் எந்தக் குறைபாடுகளையும் இந்த அவையில் எடுத்துச் சொல்லுவது பயனளிக்காது, நன்மை உடையதாகாது என்று.....

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : பொதுவான குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்லுவதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை. கார் ஒன்று கொடுக்கக் கூடாதா? 100 ரூபாய் ஸ்பெஷல் சம்பளம் கொடுக்கக் கூடாதா என்று இப்படியெல்லாம் பேசுவது அவ்வளவு சரியாக இல்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : தனி மனிதனின் குறைகளைச் சொல்லாதீர்கள். பொதுவாகச் சொல்லுங்கள். உங்களைவிட தேவ நேயப்பாவாணரைப்பற்றி எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும்.

திரு செ. முத்துசாமி : தேவநேயப் பாவாணர் அவர்களை யார் முதலிலே அறிந்திருக்கிறார்கள் என்பதல்ல இப்பொழுதைய பிரச்சினை. அவர் மீது பற்றுக் கொண்டவன் நான். ஆரம்ப காலத்திலேயிருந்து பள்ளியிலே இருந்தபோதே பற்றுக் கொண்டவன். அவரைச் சென்று பார்த்தபொழுது, அவருக்கு என்னென்ன தேவைகள் எல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்று நான் கருதியதைத்தான் எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். அந்த விஷயங்களைச் சில பேர் சொல்லிவிட்டால் அது சரியாகாது என்று

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1975 மார்ச் 5]

பெரிய பொறுப்பிலே இருப்பவர்கள் நினைத்தால், நான் தமிழ் நாட்டிலே பிறந்து வளர்ந்து இந்த அவைக்கு உறுப்பினராக வந்ததைக் குற்றமாகக் கருதினால், அது என்னுடையது ஆகாது என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். மிகவும் மனவேதனையோடு சொல்லுகிறேன், தமிழனாகப் பிறந்துவிட்ட காரணத்தினால் சில தேவைகளை எடுத்துக் கூறுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : இனிமேல் என்ன வங்காளத்திலா பிறக்கப்போகிறோம் ; பிறந்தாக்கிவிட்டது.

திரு செ. முத்துசாமி : இவ்வளவு விஷயங்களையும் சொன்னதன் காரணமாக அதைச் செய்கிறேன் என்று சொல்லுவதில் சங்கடமில்லை. நான் சொல்லிவிட்டேன் என்பதிலே சங்கடப்படவேண்டிய அவசியமில்லை என்பதை மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அந்தத் தேவைகளை உடனடியாகப் பூர்த்திசெய்யும் மனம் பாதிக்கப்பட வேண்டாம். இது தமிழ்நாட்டிற்குச் செய்யக்கூடியது, யாரோ ஒருவருக்கு உதவியாக அவரும் செய்யவில்லை. அவர் தமிழ் நாட்டிற்குக் காரியத்தைச் செய்கிறார்.

(பிற்பகல் 5-00)

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, நாட்டினுடைய தேவைகளையெல்லாம் உறுப்பினர் திரு. முத்துசாமி அவர்களைக் கேட்டுத் தான் பூர்த்திசெய்வதுபோல ஒரு கற்பனையைச் செய்துகொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. தேவநேயப் பாவாணர் அவர்களைப்பற்றி நான் அறிவேன். அவருடைய அறிவு, ஆற்றல், அனுபவம் அனைத்தும் எனக்கும் தெரியும். அவரால் தமிழ் நாட்டுக்கும் தமிழ் மொழிக்கும், “அகா முதலி” யின் மூலமாக எவ்வளவு பலன் கிடைக்கும் என்பதை நன்றாக அறிவேன். அவர் எந்த அளவுக்குப் பாதுகாத்துப் பேணப்பட வேண்டியவர் என்பதும் தெரியும். உறுப்பினர் திரு. முத்துசாமி சொன்னபிறகுதான், அவரது கோரிக்கைகளைத் தெரிந்து வழங்கும் அளவில் இந்த அரசு இல்லை. நாம் எல்லோருமே தமிழர்களாகப் பிறந்தவர்கள்தான்.

திரு செ. முத்துசாமி : தலைவரவர்களே, அந்த அளவுக்கு “நீங்கள்” தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருப்பதாகக் கருதி நான் இவைகளைச் சொல்லவில்லை. நாம் அவருக்குச் செய்ய வேண்டியவற்றைச் சொல்கிறேனே தவிர, இதில் வருந்தத்தக்கதோ அல்லது மனம் உடைந்து போவதாகச் சொல்வதற்கு ஏற்பவோ ஏதும் இருக்கும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏதாவது விஷயங்களைச் செய்கின்றபோது, விரைவாகச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் சொல்லப்பட்டது. அதற்காக மனம் சங்கடப்பட்டு திரு. முத்துசாமியை விட நான் அதிகம் அறிவேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார். மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் என்னை விட அதிகம் தெரிந்தவர் என்று எனக்குத் தெரியும். தலைவர் அவர்களுக்கும் அவரைப்பற்றி அதிகம் தெரியும் என்று எனக்குத் தெரியும். உங்களை எல்லாம் பின்பற்றி, அந்தக் காலத்தில் தமிழில் பற்று கொண்டவன் நான். ஆகவே இதிலே யாருக்கு அதிக அக்கறை இருக்கிறது

1975 மார்ச் 5]

[திரு. செ. முத்துசாமி]

என்பதைப்பற்றி மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் என்னைப் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. நானே ஒத்துக்கொள்கிறேன். இதிலே முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு ஆர்வம் இருக்கிறது, காரியங்களைச் செய்து வருகிறார். அப்படிச் செய்யக்கூடியவற்றில் சில தடைகள் இருக்கின்றன. அந்தத் தடைகளை நீக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறேனே தவிர, இந்த நாட்டிலிருக்கின்ற பிரச்சினைகளுக்கு எல்லாம் திரு. முத்துசாமி யோசனை கேட்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கோபம் அடைய வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றி அதிகமாகப் பேசி தேவநேயப் பாவாணர் அவர்களுக்குப் பாதகம் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்று நாங்கள் எல்லோரும் விரும்புகிறோம்.

திரு. செ. முத்துசாமி : அவருக்கு எந்தவிதமான நட்டமும் இல்லை. அவருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வசதி எப்பொழுதும் கிடைக்கும். அவர் இந்த சேவையைச் செய்யாவிட்டால் தமிழ் நாட்டுக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் தான் நட்டம் என்று பணிவன்புடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இன்றையதினம் இலவசக் கல்வித் திட்டத்தைப் பற்றி மறு பரிசீலனை செய்யச் சொல்லி ஒரு குழுவைப் போட்டிருக்கிறார்கள். எதை மறுபரிசீலனை செய்கிறார்கள் என்று கேட்ட நேரத்தில், கல்வித் துறை பொருளாதாரத்தை ஆராயத்தான் போடப்பட்டது என்றும், பத்திரிகை நிருபர்களை உள்ளே அழைத்ததுதான் தவறாகப் போய் விட்டது என்றும் கூறப்பட்டது. ஆனால் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, நான் தெளிவாகச் சொன்னேன். “பைனான்ஸ் அண்ட் எடுகேஷனல் ரெவ்யூ” கமிட்டி, கல்வித் துறையினுடைய பொருளாதாரம், அதனுடைய தன்மை ஆகியவற்றை ஆராய்ச்சி செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்ட ஒரு குழு. வேறு எதையும் பரிசீலனை செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்டதல்ல. அதிலே இருக்கின்ற மல்லெறுப்பட்ட பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்பதுதான். அது சம்பந்தமான நிலைமைகளை ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டும் என்பது தவிர, இந்த இலவசக் கல்வி வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதுபற்றி ஆராய்வதற்கு அமைக்கப்பட்ட குழு அல்ல, அல்ல, அல்ல என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. செ. முத்துசாமி : தலைவரவர்களே, குழு அமைக்கப்பட்டது குறித்து யாருக்கும் ஆட்சேபணை இல்லை. பத்திரிகைகளில் பெற்றுப்பில் இருக்கின்ற கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூறுகின்ற கருத்துக்கள் வெளி வருகின்றபோது அவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அதைப்பற்றி கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப் படுகின்றன. அதற்கு மறு நாளே மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இலவசக் கல்வியை எடுப்பது என்பதே இல்லை என்பதோடு கல்லூரிப் படிப்புக்கும் இலவசமாக்கலாமா என்பது யோசனையில் இருக்கிறது என்று கூறியது இந்த நாட்டு மக்களுக்குப் பெரிய ஆறுதலைக் கொடுத்தது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. செ. முத்துசாமி]

[1975 மார்ச் 5]

அடுத்தபடியாக, பென்ஷன் பெறுபவர்களைப்பற்றி, இரண்டாவது ஊதியக் குழுவின் அடிப்படையில்....

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மணி அடித்தால் மணி அடிப்பதன் அவசியம் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதைப்பின் பற்ற வேண்டும். இல்லாவிட்டால், அதைப் போலவே எல்லோரும் செய்தால் நிலைமை என்னவாகும்? ஓய்வு பெற்றவர்களைப்பற்றி இப்பொழுது பேச வேண்டிய அவசியம் என்ன? அவர்கள் ஓய்வு பெற்றுள்ளவர்கள், வீட்டில் சுகமாக உட்கார்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டியவர்கள்தானே. மற்றவர்கள் பேச வாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டும்.

திரு செ. முத்துசாமி : தலைவரவர்களே, அகவிலைப் படி கொடுக்கப்படுகின்றபோது, ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கும் 50 சதவீதம் கொடுக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் கொடுக்காமல் ஐந்து ரூபாய் மட்டும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. குறைந்த அளவு 20 ரூபாய் என்று வழங்கப்பட்டிருக்கின்றபோது, அவர்களுக்கும் குறைந்த அளவு பத்து ரூபாய் வழங்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் 5 ரூபாய் தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : கல்வி பற்றிய குறிப்பு விவாதத் திற்கு வருகின்றபோது, விவரமாகப் பேசிக்கொள்ளலாம்.

திரு செ. முத்துசாமி : தலைவரவர்களே, அகவிலைப்படிக்குழுவின் அறிக்கையை நானேக்கே மன்றத்தில் வைக்க வேண்டுமென்று அரசைக் கேட்டுக்கொண்டு, முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

THIRU A. R. DAMODARAN; Hon. Chairman, Sir, this is probably the ninth Budget that this Government are placing before this House for its consideration and I should first, without being misunderstood, felicitate this Government because according to my calculations, this is probably the only Government that has been able to present its ninth Budget in successive year in India since 1967. The only person who could have competed with our Hon. the Chief Minister was Thiru Naik of Maharashtra and he is, unfortunately, not there to present the Budget of the Maharashtra Government this year. In a country where stability is at a discount and where Governments are being toppled all over the country due either to defections or to the machinations of other parties, we in Tamil Nadu must consider ourselves fortunate—those of us in the Opposition—that we have one Government to criticise all the time for their policies and those in the ruling party that they have at least one Government to carry out the policies of the ruling party.

Sir, yesterday my hon. Friends Thiru Adityan and Thiru Sankaralingam went into almost lyrical praise of the literary quality of the Budget and even suggested that it should be recommended as a course

1975 மார்ச் 5]

[Thiru A. R. Damodaran]

of study in our schools. The Hon. the Chief Minister belongs to a party, Sir, where there is no dearth of "Naavalars" and "Peraasiriyars" and I am not, therefore, surprised that he should have produced a Budget which should be praised for its literary quality. At the same time, I must confess to my hon. Friends of the ruling party that since they had occasion to speak first on the Budget, they had occasion to taste the sugar which the Hon. the Chief Minister has always coated his Budget proposals with, and today when I speak on the third day, the sugar has slightly worn off and some of us can feel the nature, the real nature, of the Budget proposals that he has brought forward. Anyhow, it is not a very harsh Budget by any means. A moderate effort of Rs. 6 crores in these days, when the Central Government gone in for an effort of Rs. 300 crores, is, after all, a very minimal effort. Before I deal with some of the proposals of the State Government, may I be permitted to preface my remarks with a few comments on the general situation in our country because the State Budget, after all, is a part of the national Budget and the Central Budget and its proposals have a great deal to do with our Plans and our development programmes? Therefore it is that I would like to make a very brief reference to the explosive situation in our country which the Hon. the Chief Minister has also mentioned in his Budget Speech.

Sir, every time we have a Central Budget, some of us have a sigh of relief that some new taxes have not been proposed and others also say that considering the big Budget deficit, an effort of Rs. 288 crores is, after all, very small and that therefore, this will not have any inflationary effect, etc., etc. But I wish to point out that over the past 2½ years, the Government of India have introduced taxation proposals and more particularly in the year 1974-75 over Rs. 1000 crores of taxation—almost Rs. 3 crores per day—was imposed by various Central Budget, by various revisions in Railway freight

[பிற்பகல் 5-10]

fares and by the revision of the Post and Telegraphs tariffs. When such was the case, where was the necessity for the Central Government to impose fresh taxes amounting to Rs. 28 crores in the year 1975-76? We are told, Sir, that this was due to the large dearness allowance payments that were rendered necessary because of the high rate of inflation that persisted in our country. Yet, Sir, one cannot help feeling that this extraordinary effort that has been made is only likely to accentuate the inflationary trend that exists in our country at present; and one is not at all sure that even with this massive taxation effort, the budget deficit of the Government of India

[Thiru A. R. Damodaran]

[1975 மார்ச் 5]

will be anywhere less than Rs. 400 to Rs. 500 crores at the end of the year 1975-76. Reference was made by the Hon. the Chief Minister to the fact that whereas State Governments have been advised to keep their budgetary deficits under control, no such control is exercised by the Government of India in so far as its budgetary programme is concerned. The Reserve Bank Bulletin, at page 14—I quote the page number, because people must not think that I am manufacturing facts—has given the trends in budgetary deficits and the net Reserve Bank credit to the Governments over the period 1965-66 to 1973-74. I choose this period particularly because I forgot to mention that whereas this Government is the only Government that is surviving for nine years, probably the Government of India are also one of the Governments which have had a leader at its head for the past eight or nine years, resulting in a certain continuity of policy. For the period 1965-74, the Government of India have indulged in deficit budgeting to the extent of Rs. 3,305 crores and all the States put together over the same period of time have had a budgetary deficit of Rs. 962 crores. During the years 1971-72, 1972-73 and 1973-74—and I make particular mention of these years because this is the period when our economy has gone completely out of control, when the index number of whole-sale prices has increased by 50 per cent over a three year period and the index number of foodgrain prices has increased by 70 per cent over this three year period—the Government of India have indulged in deficit budgeting to the extent of Rs. 2038 crores whereas the State Governments over the same period have indulged in deficit budgeting to the extent of Rs. 507 crores. When such is the financial discipline exercised by the Government of India, with what face can they come and advise the State Governments that they should keep their budget deficits under control? Quite apart from the fact that massive aid is required to combat drought relief, one of our most serious problems—and this has been referred to in every Budget document that we have read over the past eight years—is the question to which even my hon. Friend Thiru Muthuswami referred in detail, namely, the question of dearness allowance payments to the State Government staff and the non-consultation of the State Government when the Government of India increased the dearness allowance to their employees and the lack of resources of the State Governments to implement such revised scales of dearness allowance because of their financial stringency. I only wish to refer to this, Sir, to show that if the Government of India want to advise the State Governments on controlling the budgetary deficits, it would do well to practise what they preach before they venture to lecture to the State Governments. The entire growth and plan programme of the Government of Tamil Nadu depend to a very great extent on the resources of the Government of India which are collected not merely by taxation effort and by savings but also by the foreign aid that we receive from friendly

1975 மார்ச் 5]

[Thiru A. R. Damodaran]

countries. This foreign aid is dependent to a very large extent on our foreign policy, on the directions of our foreign policy and the way in which we manage to make friends or enemies across our own land and sea borders. Over the past 27 years, we have not hesitated to accept foreign aid from every country. There is a very interesting document published along with the explanatory memorandum to the Budget which shows that we have borrowed from almost 78 countries and even such small Sheikdoms like Kuwait and Abu-Dhabi have given us massive loans. I am very frank about this. I think the Members may not agree with me or may feel hesitant in voicing this opinion in State Legislatures; but I venture to feel that there is a great deal of mis-direction in the way in which we are managing our foreign policy and the way in which we are making friends and enemies across the borders of our land. We are all happy that a settlement has been reached in Kashmir. I venture to express this opinion because certain Delhi papers have given rather adverse comments about the reaction in Tamil Nadu to the special status that has been awarded to Kashmir. But we in Tamil Nadu are very happy, because we have felt over a period of 27 to 28 years that the people of India have suffered considerably because of this problem and a sum of over Rs. 25,000 crores has been wasted—perhaps, Sir, the word 'wasted' may be offending—has been spent in building up the defence potential.

MR. CHAIRMAN.—The word 'wasted' is not offensive. The hon. Member can use it.

THIRU A. R. DAMODARAN.—It may be argued that we are not patriotic, if we say 'wasted' and, therefore, I say that it has been spent. I did not even use the word 'mis-spent'. It has been spent on various matters such as building our defence potential. The amount of money that we have spent in buying armament from other countries, the way in which we have argued in the United Nations over a period of 15 years—and for 10 years we had an excellent representative of India there who fought with everybody in the United Nations and I do not want to mention the name, because he is since dead and one—all these have weighed heavily on our country. I strongly condemn the American arms aid to Pakistan but if today Mr. Kissinger wants to give a 100 million dollar-worth of arms to Pakistan, it is not because he wants to give aid to Pakistan but because he wants to show certain leaders in our country that people in America also feel strongly about our views on certain other matters. A very interesting article came in the 'Times' Magazine recently and I would request the members of the ruling party to read this article wherein the amount spent by Nations on the purchase or sale of non-nuclear arms in 1974 has been given in extraordinary detail. We do not have a single research paper published

[Thiru A. R. Damodaran]

[1975 மார்ச் 5]

in our country about our defence expenditure which has gone up from Rs. 263 crores to Rs. 2271 crores in 1974. It was mentioned that of the 18 billion dollars—one billion dollars is equal to Rs. 750 crores—worth of arms sold across the world by some of the principal countries, since we are now protesting against the sale of arms to one particular country, I would like to mention that the United States of America heads the list with 8.3 billion dollars, the U. S. S. R. comes a close second with 5.5 billion dollars, France three billion dollars and Great Britain, 1.5 billion dollars. It is also interesting to note that we in India are also selling rifles to Tanzania and this has also been mentioned in this article. I wanted to mention this because I have, after a great deal of mature consideration, come to the unshakable belief that the more we depend on foreign countries for aid the less will India progress, whether it is from the United States or from the U.S.S.R. We have to learn to be self-reliant and the massive of arms that is made by these countries is a natural corollary to the fact that all these countries have armament factories which cannot stop without producing unemployment in their countries. I only wish to stress this because there is a mistaken impression that some countries are being favoured with arms aid as far as we are concerned, while all these countries are out to sell their arms to any country in the world which has the money to purchase them.

[பிற்பகல் 5-20]

One of the trends in 1974 has been the fact that 45 per cent of the arms that have been sold have gone to the Middle East in 1974. I shall not go more into this because this is a speech that I should probably make elsewhere in Delhi and I hope I will have a chance some time to do it. But, as far as this Government are concerned, I only want to make it clear that we who want aid for development of our own State, have not indulged in any controversy about this point. But still, where mistakes are committed, I think we at least in the Opposition should be frank enough to analyse this.

Then Sir, mention has also been made of a very important matter regarding the three Ordinances that were issued by the Government of India in 1974, freezing wage-increase, freezing 50 per cent of the dearness allowance increase that was given and also the compulsory Deposit Scheme for Income-tax payers. I shall not refer to the last one because that is not a popular issue which is likely to be felt. But I certainly feel... and I have myself expressed it on many occasions... that the dearness allowance freeze is one of the most callous and cruel acts that any Government could practise because at least for persons drawing a wage of Rs. 500 or less per month there should not have been any

1975 மார்ச் 5]

freeze in so far as payment of dearness allowance is concerned. If today the corridors of the Secretariats in many State Governments are besieged by Non-Gazetted Officers and by others who are drawing salaries below Rs. 500 a month, it is not a little due to this policy which, it has been rightly stressed, should be modified by the Central Government if it is to bring some measure of relief to the low salaried employees.

Sir, may I now turn to the sugar-coated pills of the Hon. the Chief Minister and refer to some aspects of the Tamil Nadu Budget? I was wondering, Sir, how with a loss of Excise revenue of over Rs. 30 to 40 crores... which would have been Rs. 50 to 60 crores if Excise revenue on liquors, etc. had been allowed... and the loss of the betting tax and with the tremendous expenditure on drought relief, the Hon. the Chief Minister would be able to produce a Budget of the magnitude of Rs. 501 crores. But, obviously, what he anticipated last year when he brought forth his measure to improve certain items of sales tax revenues... and the wonderful expression he used then was rationalisation of taxes, has been excelled. The Hon. the former Minister for Surcharges is now in the Public Works Department; fortunately, surcharges in Revenue Department will bring revenue to the State but surcharges in Public Works Department may reflect on his own purse. These surcharges and rationalisation of surcharges have brought about a great improvement in the tax revenue of our Government and although this year we will be faced with the budgetary deficit of Rs. 30 crores taking both revenue and capital accounts into consideration, I still feel that from the taxation point of view it is a very moderate effort and one must feel happy that a larger number of items were not brought within the net. However, may I refer to one or two taxes which have been imposed in this Budget, particularly with reference to the next tax on perishables such as prawns, lobsters, frogs and frog-legs? I agree, Sir, that most of these items, particularly frogs and frog-legs... I do not think many of us eat them in Tamil Nadu... will not go into the cost of living at all. But it is an item which is difficult to administer, because I come from a prawn-catching area myself... Cuddalore... where we do not get any prawns now as most of it is exported to Kerala for export to other countries.

I wonder whether it may not be administratively difficult for perishables to be taxed. In fact, one of the principles that have been observed in sales tax administration is to see that as far as possible, items like fish, egg, etc. are excluded because these get spoilt. One cannot obviously wait for sale tax officials to come and inspect these products before sale, because obviously they will get spoilt. Although I know that many of these exporters can afford to pay some sort of a licence fee as they are earning quite a lot of money, my only fear is that this should

[Thiru A. R. Damodaran]

[1975 மார்ச் 5]

not result in large scale distortions in the collection of sales tax money. When we introduce sales tax on grocery articles, most of the officials of the Sales Tax Department get grocery articles at fairly concessional rates and I do not want that prawns, lobsters, crabs, frogs and frog-legs should also be given at concessional rates. My only fear is that the revenue anticipated from this measure may not be as much as anticipated and the difficulties in administration should be considered before levying this sales tax.

Sir, I do not know why male Finance Ministers have come down so heavily on members of the fairer sex in the International Women's Year. My friend Thiru C. Subramaniam has started levying excise duty on cosmetics and the Hon. the Chief Minister wants to raise the sales tax on and perfumes. Why is it that women are being singled out by both scents these male Finance Ministers, particularly in this year? One can understand Thiru C. Subramaniam doing this because he is well above the age of 60; but I cannot appreciate our Hon. the Chief Minister, who by no means is old, doing this. From this consideration, why should he not extend a little bit of mercy to scents and perfumes which are used by the womenfolk of Tamil Nadu? Probably, his idea was to discourage scents and perfumes being used by some males; it is quite possible. To that extent, if he could provide some sort of a differentiation between scents and perfumes used by males and females, it would be most welcome. I would, therefore, plead, because I have a duty to fulfil for the womenfolk of my house also, that as far as scents and perfumes are concerned, some consideration may be shown to the women of our country.

MR. CHAIRMAN: If the use of perfumes by women is agreeable, what about the other sex?

THIRU A. R. DAMODARAN: It is extremely difficult, Sir, as one would have to go about smelling about all these things.

Yesterday, my hon. Friend Thiru Ganapathi referred to the formation of certain Seed Corporations in our State and the Hon. the Minister for Agriculture was frantic with worry. He was saying about paragraph 14 and after all, only four paragraphs are devoted to Agriculture. I did not notice paragraph 14 until the Hon. Minister pointed out and when I went and saw that paragraph, I did not find anything so very exciting about paragraph 14, because the only thing that is stated therein is that State Seed Farms are being strengthened with various facilities and that in 1975-76, three Seed Farms are proposed to be started in an area of 100 acres. We have been pleading for a long time that dry farming should be given encouragement because 65 per cent of our lands in Tamil Nadu are suited for dry farming. We should encourage millet

1975 மார்ச் 5]

[Thiru A. R. Damodaran]

production and I think it is a very laudable effort. One thing that the Hon. Minister mentioned which worried all of us considerably in the Opposition was that the amount of State finance, the taxpayers' money would only be 10 per cent and that 90 per cent would be obtained from such institutions as the Life Insurance Corporation of India and others, giving the impression thereby that what he borrowed he would not have to return. I wish to state that if he does not return this money which is guaranteed by the Government of Tamil Nadu, the tax-payer is the guarantor for this. My hon. Friend Thiru Ganapathi pointed out with very great caution that in the administration of such seed farms, the irrigation facilities should be strengthened. We maintain this because of the cattle farms which are started in our State, the Public Accounts Committee noted that many cattle farms had been closed because of the lack of water facilities. The areas selected are extremely difficult drought-prone areas and I can well visualise what a tremendous amount of expenditure would have to be incurred in finding irrigation facilities. I wish the Hon. the Minister for Agriculture all luck in this, because, after all, anything that is directed to help farmers would benefit foodgrain production in our State.

(பிற்பகல் 5-30)

Sir, another point I want to mention... and I will close in five minutes—is that on the 8th March, I believe, a meeting of the Chief Ministers has been convened in Delhi. I do not know if our Chief Minister is also going to attend. It is for dealing with the procurement price of wheat and I do not know if any invitation is extended to the Chief Minister of Tamil Nadu for that meeting. I only wish to state that one of the chief reasons for Dr. Minhas resignation from the Planning Commission's was about the question of wheat price given to Punjab farmers. Mr. D.P. Dhar, the great exponent of Planning who is now in well sequestered quarters of Kremlin wanted that we should import wheat. At that time in 1972-73, we had only 0.8 million tonnes and Mr. Dhar said that if at all there was any necessity, we could import wheat at Rs. 150 per quintal, when the procurement price that was being paid to Indian farmer was only Rs. 85 per quintal. Now Thiru C. Subramaniam has mentioned in his Budget that Rs. 259 crores would be spent on food subsidy during the year 1975-76. Not only that, Sir. Four million tons of wheat we are buying at Rs. 156 per quintal, whereas the Punjab farmers are being paid only Rs. 105 per quintal. In other words, India, in spite of its poverty, is subsidising the farmers of the United States and Russia for producing more wheat and we are paying them a higher price. I cannot understand the logic of such a policy.

[Thiru A. R. Damodaran]

[1975 மார்ச் 5]

Although I realise that the increase in the price of rice is a very sensitive issue, there are many political parties in Tamil Nadu which claim that if they come to power they will be giving rice at rupee-a-measure and at $1\frac{1}{2}$ rupees a measure. If they do so, a million farmers will go out of existence, because no production would be possible. As it is, farmers are finding it extremely difficult to exist on the prices that have been fixed. I have a feeling that while the State Government has pressed this issue with the Central Government, at the same time, when the Chief Minister goes back to his Chambers, he will be confronted with his finance Secretary who will say, "If you accept a higher price for rice, then you will have to pay more amount as dearness allowance". In spite of this, I hope the State Government will insist that a fair price be fixed as procurement price for rice, because in the coming years, in spite of all the Five-Year Plans and in spite of borrowing Rs. 1,500 crores from the Reserve Bank and having 10,000 crore Budget, the basic question in our country is not how much taxation effort is made and how it is deployed, but the basic question is that production must be increased in all sectors of the economy. Whether we are Communists or Socialists or Democratic Socialists or Congressmen or men belonging to no party—all of us are agreed on one thing and that is that production must be improved at all costs, in every sector of the economy, whether it is in the field or in the factory in Government offices or in private establishments. If we can increase production, then I am fairly certain that much of the inflation that has taken place over the past 2½ years may perhaps be met and checked by following such progressive policies as a higher procurement price for farmers, so that they may produce rice in larger quantities. It is not generally realised that in India the production of rice was of the order of 43 million tonnes whereas the production of wheat was only of the order of 26 million tonnes during the year 1970-71. Paddy, in terms of rice production, is the biggest crop in India and we must endeavour to see that production is kept up not only to satisfy the domestic consumption but to be a very important foreign exchange earner, provided we are able to provide the necessary inputs for agriculture. One does not visualise a massive State Farm and I would discredit such an assumption because if State Farms are started for producing foodgrains, they will end up in a loss as we know from actual experience. All that is required is a special impetus to these farms and that is why I wanted to stress that in case there was going to be a Chief Ministers' Conference, some effort should be made to see that this question was thrashed out because there can be no more unscientific body than the Agricultural Prices Commission. Two years ago I pointed it out and the Hon. the Chief Minister stated that a Committee would be appointed to go into the cost structure of the agricultural commodities in the State. Now we have an Agricultural University in Coimbatore with Research Stations, and with a very good

1975 மார்ச் 5]

[திரு. எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம்]

Head of the Department of Agriculture there as Vice-Chancellor. I would request him kindly to entrust this work with the Coimbatore Agricultural University. Let us have an idea of the cost of production of foodgrains in our State. Let us talk with the papers in hand and press for the fixation of fair price for agricultural commodities in Tamil Nadu. Punjab has done like that and Dr. Minhas argued with the paper that was produced by the Punjab Agricultural University on the procurement price that should be paid for wheat. I would, therefore, plead that our Government should also take up this task without fearing the consequences. After all, this is only a research paper and our Statistical organisation is sufficiently strong to deal with this subject. I would only plead that the matter be pursued further. On Education, Road Transport, Food and Civil Supplies, we are having an opportunity to speak on the Policy Notes and so, I do not want to take up the time of the House on these questions. I would only like to stress that considering the overall restraint on resources, the present Budget of the Tamil Nadu Government is not excessive in any sense of the term and except for certain minor adjustments that may be required in the quantum or in the rate of sales taxes, there is nothing more that I would like to plead on this occasion. Thank you, Sir.

(மாண்புமிகு மேல்வைத் துணைத் தலைவர் தலைமை.)

* திரு. எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம் : மாண்புமிகு மேல்வைத் துணைத் தலைவரவர்களே, நமது முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களால் இந்த அவையின்முன் வைக்கப்பட்டுள்ள 1975-76-ஆம் ஆண்டுக்கான நிதி நிலை அறிக்கையையும், 1974-75 ஆம் ஆண்டின் திருத்தப்பட்ட மதிப்பீட்டையும் வரவேற்று என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய மதிப்பிற்குரிய இந்த மன்றத்தின் உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் இந்தியாவில் காங்கிரஸ் அல்லாத ஒரு எதிர்க்கட்சி 9-வது ஆண்டுக் காலத்திலே ஒரு பட்ஜெட் இங்கே கொடுத்திருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் கூறினர். இந்த பட்ஜெட்டைச் சமர்ப்பிக்கின்ற நேரத்தில் இந்த அரசாங்கத்துக்கு நாட்டிலே உள்ள பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளும் எப்படிப்பட்ட தொல்லைகளைக் கொடுத்திருக்கின்றன என்பதை அவரும் அறிந்திருக்கின்றார், நாடும் அறிந்திருக்கிறது என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே சொல்லித் தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. இவ்வளவு கடுமையான எதிர்ப்புகளுக்கு இடையே வேறு எந்த ஒரு அரசாங்கமாக இருந்தாலும், வேறு எந்த முதல்வராக இருந்தாலும், நிச்சயமாக பதவியை விட்டு ஓடிப் போயிருப்பார்கள். அவ்வளவு கடுமையான எதிர்ப்புகளையும் சமாளித்துக்கொண்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு இந்த 9-வது ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையை இந்த இடத்திலே கொடுத்திருக்கிறது. விலைவாசிகளைப் பொறுத்தவரை, கட்டுக்கடங்காத நிலையில் விலைவாசிகள் ஏறியிருந்தும், நமது மாநிலத்தின் பொருளாதார நிலை சீர்குலையாதபடி மிகக் குறைந்த அளவுக்கே வரி விதித்துள்ளதை வரவேற்கிறேன் என்றாலும் கூட,

[திரு. எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம்]

[1975 மார்ச் 5]

இந்தச் சிறு அளவு வரியை கூடத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத சில அரசியல் கட்சிகள் இந்த வரி ஏழை மக்களைப் பாதிக்கும் என்று கூறுகிறார்கள். சென்ற ஆண்டு பிப்ரவரியிலிருந்து இந்த ஆண்டு பிப்ரவரிக்குள்ளாக மத்திய அரசாங்கம் 1,100 கோடி ரூபாய்க்கு வரி விதித்திருக்கிறது. இதை ஏன் என்று கேட்பதற்குக்கூட இந்த நாட்டிலே அரசியல் கட்சிகள் இல்லை. அவர்கள் மனச்சாட்சியை எங்கு அடகு வைத்தார்கள் என்பதைக் கூட நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அந்த அளவிற்கு அவர்கள் மனச்சாட்சியை அடகு வைத்துவிட்டு நாம் ஏதாவது சிறு அளவு வரி விதித்தாலும் கூட, அதைக் கண்டிக்கக் கூடிய நிலையிலே இன்றைய தினம் இருந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆகவே, இது குறித்து என்னுடைய தாழ்மையான கருத்தை நமது முதல்வர் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கக் கடைமப்பட்டிருக்கின்றேன். மத்திய சர்க்கார் மக்களின் அன்றாட உபயோகப் பண்டங்களின் மீது இதுவரை எவ்வளவு வரி விதித்திருக்கிறது, அந்தப் பண்டங்களின் அடக்க விலை என்ன, மத்திய சர்க்கார் மக்களிடத்திலே விற்கும் விலை என்ன, விற்கச் சொல்லும் விலை என்ன என்பதை “வால் போஸ்ட்ராக” அச்சடித்து கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் ஒட்டி மத்திய சர்க்கார் எத்தனை ஆயிரம் கோடி ரூபாய்க்கு வரி விதித்திருக்கிறது என்பதை மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டுமென்பது என்னுடைய பணவான வேண்டுகோள். முதல்வர் அவர்கள் அதைக் கண்டிப்பாகச் செய்வார்கள் என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். மத்திய சர்க்கார் போடுகின்ற வரி தான் இந்த விலை உயர்வுக்குக் காரணமாக தமிழகத்தில் அமைந்திருக்கிறது என்பதை நாம் இந்த நேரத்திலே மறந்து விடுவதற்கில்லை.

அடுத்து, கொள்முதல் நடைமுறையைப்பற்றி, தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையிலே உள்ள அரசியல் கட்சிகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதமான கருத்துக்களைக் கூறி வருகின்றார்கள்.

[பிற்பகல் 5-40.]

சில இடங்களிலே லெவி வாங்கக் கூடாது என்கிறார்கள். சில இடங்களிலே லெவி அதிகமாக வாங்கி விட்டதாகக் கூறுகிறார்கள். சில இடங்களிலே வீட்டிற்குள்ளே புகுந்து இருக்கின்ற நெல்லை எல்லாம் அளந்து கொண்டு வந்துவிட்டதாகக் கூறுகிறார்கள். ஆகவே, இப்படி ஒரு பக்கம் விவசாயிகளிடத்திலே போய் நெல்லுக்கு விலை கம்மியாகக் கொடுத்து விட்டதாகச் சொல்லும்பொழுது, மறுபக்கம் விவசாயிகளிடத்திலே போய் நெல்லை நீங்கள் இந்த விலைக்கு விற்காதீர்கள் என்று மறைமுகமாகப் பிரச்சாரம் செய்யக்கூடிய அளவிற்குத் தி. மு. கழகத்தின் தோடிமைக் கட்சிகள் தவிர மற்ற அனைத்து எதிர்க்கட்சிகளும் வந்திருக்கின்றன என்று நான் சொல்லுவேன். ஆனால், நகரப் புறங்களிலே வந்து குறைந்த விலைக்கு அரிசி விற்கப்படுவேண்டுமென்றும் அரசாங்கம் இதிலே அதிக இலாபம் சம்பாதிக்கிறது என்றும் மக்களிடத்திலே பிரச்சாரம் செய்து வருகிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் ஒவ்வொரு பொருள் மீதும் எவ்வளவு இலாபம் அடிக்கிறது என்பதை பொது மக்களிடத்திலே எடுத்துச் சொல்லுவதில்லை. இந்த அரசு இதிலே அதிக இலாபம் சம்பாதிப்பதாகச் சொல்லி,

1975 மார்ச் 5]

[திரு. எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம்]

ஒரு தவறான எண்ணத்தை அரசாங்கத்திற்கு எதிராக உருவாக்கி வருகிறார்கள். அதுவுமின்றி கொள்முதல் செய்து வருவதைத் தடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த நிலையைத் தவிர்ப்பதற்காக இவர்கள் போடுகின்ற இரட்டை வேடத்தை நாம் நிச்சயமாக மக்களிடத்திலே சொல்லியாக வேண்டும். ஒரு பக்கம் விவசாயிகளிடத்திலே குறைந்த விலைக்கு நெல்லைக் கொடுக்க வேண்டாமென்றும் மறுபக்கம் நகரத்திலே வந்து குறைந்த விலைக்கு அரிசியைப் போடச் சொல்லுங்கள் என்றும் இரட்டை வேடம் போடுவதை நிச்சயமாக அரசாங்கம் பொதுமக்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, உணவு தானியக் கொள்முதல் நடைமுறைகளை நாம் சிறிது மாற்றியமைத்துக் கொண்டால், தமிழகத்திலே இன்னும் ஒரு பத்து மாத காலத்திற்குள் ஏற்படக்கூடிய வறட்சி நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும். $\frac{1}{2}$ ஏக்கருக்குட்பட்ட நிலம் வைத்திருக்கும் விவசாயிகளை விட்டுவிட்டு, அதற்கு மேல் பூமியை வைத்திருக்கிற எல்லா விவசாயிகளிடத்திலேயும், அவர்களுடைய குடும்பத்தின் ஒரு வருஷத் தேவைக்குரிய நெல், விதைக்குரிய நெல், அவர்களுக்குத் தேவையான கூலி நெல் போன்றவற்றைக் கொடுத்தவிட்டு, மீதமுள்ள நெல் பூராவையும் அரசாங்கம் கொள்முதல் செய்ய வேண்டும். அரசாங்கக் கொள்முதல் போக மீதமுள்ள நெல்லைக் கொள்முதல் செய்வதற்கு போதிய சாதனங்கள் நம்மிடம் இல்லை என்றால், ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் அல்லது வட்டங்கள் வாரியாக மொத்த வியாபாரிகளை அரசாங்க ஏஜன்சிகளாக நிர்ணயித்து அவர்களால் எந்த அளவிற்குக் கொள்முதல் செய்ய முடியும் என்று கண்டறிந்து, உடனடியாகக் கொள்முதல் செய்து அந்த நெல் அனைத்தையும் அரசாங்கம் நிர்ணயித்துள்ள நடைமுறைப்படி நேரடி விநியோகம் செய்ய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதை இந்த ஏரடம், மார்ச் ஏப்ரல், மே மாதங்களிலே நாம் செய்யவில்லை என்றால் ஜூலை, ஆகஸ்ட் மாதங்களிலே நாம் கடுமையான பஞ்ச நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் சொல்லிக்கொள்ள அசைப்படுகிறேன். ஒரு வியாபாரி 10 இலட்சம் ரூபாய்க்கு நெல் ஸ்டாக் வைக்க முடியும் என்றால், அதற்கென்ற வசதியைச் செய்து கொடுத்து, அதற்குரிய வட்டியையும் கொடுத்து, அவனை நெல்லை ஸ்டாக் செய்ய வைத்து, அதைப் பரவலாக அரசாங்கம் சொல்லுகின்ற சில்லரை வியாபாரிகளுக்கோ ரேஷன் கடைகளுக்கோ விநியோகம் செய்ய வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்காலத்திலே ஏற்பட்ட கடுமையான உணவு நெருக்கடியை மூன்று ஐ. சி. எஸ். ஆபிசர்கள் 1940 முதல் 1946 வரை மிகத் திறமையாகச் சமாளித்தார்கள். உடனே நம்முடைய அமைச்சர்கள் அப்படிப்பட்ட நெருக்கடியைச் சமாளிக்கவில்லை என்று நான் இங்கே சொல்லவில்லை. அன்றைய தினம் ஜனநாயகம் இல்லை; அரசியல் கட்சிகள் சொல்லை; பஞ்சாயத்து போர்டு இல்லை; சட்டமன்றமில்லை. ஆகவே, அவர்கள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் மூலம் எதை வேண்டுமானாலும் செய்யக்கூடிய நிலைமை இருந்தது. இன்றைய தினம் ஜனநாயகம் என்ற அமைப்பு இருந்துகொண்டு, சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களுடைய, ஊராட்சி மன்ற உறுப்பினர்களுடைய

[திரு. எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம்]

[1975 மார்ச் 5]

ஒத்துழைப்பைப் பெற்று சீராகக் கொள் முதல் செய்யப் போனால், அங்கே வியாபாரிகளிடத்திலே போய் அதிக விலை கொடுத்து வாங்காதே என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த வறட்சிப் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தலைவர் பெருமதிப்பிற்குரிய திரு. காமராஜர் கூட வறட்சிப் பிரச்சினையை வெறும் அரசியல் பிரச்சினையாக ஆக்க வேண்டாமென்று அரசியல் கட்சிகளுக்கு யோசனை கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அந்த அடிப்படையில் நம்முடைய கொள்முதல் கொள்கையை ஓரளவிற்கு சிறிது மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்த நேரத்திலே குறிப்பாக உணவு உற்பத்திக்காக எட்டு புதிய திட்டங்களை உருவாக்கியிருப்பதையும், இதன்மூலம் 49,000 ஏக்கரா விற்குப் பாசன வசதி ஏற்படவிருக்கிறது என்பதையும் மனதாரப் பாராட்டுகிறேன். இந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுகின்ற நேரத்தில் பாசன வாய்க்காலே நேரடியாக வயலுக்குச் சென்று தண்ணீர் பாயும் வரை நவீன மயமாக்க வேண்டும். பாசனக் கால்வாய்களை நவீன மயமாக்குவதின் மூலம் மேலும் சில ஆயிரம் ஏக்கர்களுக்குப் பாசன வசதிசெய்ய வசதியாக இருக்கும். கோவை விவசாயப் பல்கலைக் கழகத்தில் நான்கு பங்கு களிமண், நான்கு பங்கு மணல், ஒரு பங்கு சிமெண்ட் என்ற அளவில் கலவை செய்து சிறந்த வாய்க்கால்களை உருவாக்கியுள்ளனர். அப்படிப்பட்ட வாய்க்காலே ஏற்படுத்தினால், இன்னும் அதிகமான பூமிக்குப் பாசன வசதி செய்து தர வசதியாக இருக்கும்.

அடுத்து, தமிழர்களின் கலாசாரம், பண்பாடு, நாகரீகம் இவைகளைப் பாதுகாக்கவும், பிற்கால சந்ததி நமது வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்ளவும், பூம்புகாரையும், பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையையும், வள்ளுவருக்குக் கோட்டம் ஏற்படுத்தியிருப்பதையும் நான் மனதாரப் பாராட்டுகிறேன். அதே நேரத்திலே கன்னியாகுமரியிலேயுள்ள சீர்கேட்டை எடுத்துச் சொல்லாமலிருக்கவும் முடியவில்லை. இன்றைய தினம் கன்னியாகுமரியைப் பார்த்தால், அந்த இடம் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்ததா அல்லது வடநாட்டைச் சேர்ந்ததா அல்லது சீனாக்காரனுக்குச் சொந்தமான இடமா என்று நாம் சொல்லக்கூடிய அளவில் தான் அது இருக்கிறதே தவிர, தமிழர்களின் கலாசாரத்தையும், பண்பாட்டையும் பிரதிபலிக்கக்கூடிய எந்தச் சின்னமும் அந்த இடத்தில் இல்லை. 1958-ம் ஆண்டு நாகர்கோவிலில் நடைபெற்ற தி. மு. கழக மாநாட்டில் அண்ணா அவர்கள் காந்தியார் நினைவுச் சின்னத்தைப் பார்த்து விட்டு, இமயம் முதல் குமரி வரை ஒன்று என்று சொல்லுபவர்கள் காந்தியாருக்கு வடநாட்டுப் பாணியில் சிலை எழுப்பியிருக்கிறார்கள், இது கண்டிக்கத் தக்கது என்றார்கள். காந்தியாருக்கு நினைவுச் சின்னம் அமைக்கலாம். ஆனால், அது வடநாட்டுப் பாணியிலே அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை அடுத்து, விவேகானந்தருக்கு மண்டபம் கட்டி அதை வட இந்தியர்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு அவர்கள் அதை நிர்வாகம் செய்து கொண்டு, இந்த அரசாங்கம் அதற்கு நன்கொடை ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை என்பதற்காக இந்த அரசாங்கத்தை அவமானப்

1975. மார்ச் 5]

[திரு. எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம்]

படுத்தும் வகையிலே அங்கே போர்டு எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். எனவே அங்கேயிருக்கும் விவேகானந்தர் மண்டபத்தை இந்து அற நிலைய போர்டு மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தமிழர்களின் பண்பாடு, கலாசாரம் போன்றவற்றை எடுத்துக்காட்டுகின்ற வகையில் தமிழகத்தின் தென்கோடி ஆரம்பமாகின்ற இடம் கன்னியாகுமரி என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்ற வகையில் அங்கேயுள்ள கன்னியாகுமரி கோவிலைப் புதுப்பித்து, திராவிட சிற்ப கலாசார அடிப்படையில் 200 அல்லது 300 அடி உயர கோபுரமொன்றைக் கட்டித் தருவதற்கு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கும்படி நமது முதல்வர் அவர்களை விரும்பி வேண்டிக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

நம்முடைய காலத்தைத் தவிர, வேறு யார் காலத்திலேயும் தமிழர் என்ற உணர்வோடு யாரும் செயல்படப் போவதில்லை. ஆகவே, உடனடியாக கன்னியாகுமரியிலே இந்தக் காரியத்தை நாம் செய்து தீரவேண்டும். அதே நேரத்திலே அங்கேயுள்ள பாணிகளிலே திருவள்ளுவருக்கு ஒரு சிலையையும், அண்ணா அவர்களுக்கு ஒரு நினைவாலய மண்டபத்தையும் கட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கன்னியாகுமரி தமிழகத்தின் பகுதியாக தமிழ் மக்கள் கண்களிலே படவில்லை என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, குடிநீர் வசதியைப் பொறுத்தவரையில், கோவை நகருக்கு குடிநீர் விநியோகிக்கும் சிறுவாணியிலிருந்து உடனடியாக அதிகப்படியான தண்ணீர் கிடைப்பதற்கு 1-3/4 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருப்பதை நான் மனதாரப் பாராட்டுகிறேன். சிறுவாணி திட்ட அணைக்கட்டுப் பகுதியில் காண்ட்ராக்ட் எடுத்துள்ளவர்கள் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அங்கு மலையாளிகள் குடியிருப்புகள் இல்லை. ஆனால் அங்கே மலையாளிகளைத் தான் வேலைக்கு வைக்க வேண்டுமென்று அங்குள்ள மலையாள அதிகாரிகள் கிளர்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள்.

(பிற்பகல் 5-50)

இதனால் அங்கே, அணைக்கட்டு வேலையே தாமதப்பட்டு விடுமோ என்று அஞ்சக்கூடிய நிலைமை இருந்துகொண்டிருக்கிறது. நமது அரசு தலையிட்டு, அந்த வேலை துரிதமாக நடைபெறுவதற்கான காரியங்களைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இரூக்கி திட்டத்தில் கம்யூனிஸ்டுகள் கலவரம் செய்து அந்தத் திட்டம் முழுமை பெற மலிருப்பதால், இந்தத் திட்டமும் அவ்வாறு தடைப்படாமல் நடைபெற வேண்டும் என்பதற்காக இதைச் சொல்லுகிறேன்.

குடிநீர்ப் பிரச்சினை இந்த ஆண்டு சென்னை நகரத்தைக் கடுமையான அளவில் வாட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்காக பாலாறிலிருந்து துரித காலத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்காக அரசு எடுத்துக்கொள்ளுகிற

[திரு. எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம்] [1975 மார்ச் 5]

மூயற்சிகளைப் பாராட்டுகிறேன். இங்கே 15 அல்லது 20 அடி தோண்டினால் தண்ணீர் கிடைக்கிறது. அவிநாசி, பல்லடம், கோவை போன்ற பகுதிகளில் 400 அடி வரையில் துளைக் கிணறுகள் போட்டாலும் கூட தண்ணீர் கிடைப்பதில்லை. அந்தத் தாலுக்காக்களில் இருக்கின்ற மக்கள் குடி தண்ணீருக்குக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக சூனூரிலும், சோமனூரிலும் இருக்கின்ற பெண்கள் இரண்டு மைல் அல்லது மூன்று மைல் தூரம் சென்று, குடங்களை வைத்துக்கொண்டு கியூவில் நின்று கொண்டு தண்ணீர் கொண்டு வரவேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. இந்தக் கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்கு, அங்கே உள்ள இரண்டு இலட்சம் மக்களுடைய குடிநீர்க் கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பதற்காக P. A. P. கால்வாயில் மூன்று இடங்களிலிருந்து பம்பு செய்து தண்ணீர் எடுத்து அந்தப் பகுதி மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒரு திட்டத்தை குடிநீர் வாரியத்தினிடம் நான் கொடுத்தேன். மூன்று இடங்களிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்தால் எல்லா மக்களுக்கும் கொடுக்கலாம், கொஞ்சம் செலவு அதிகமானாலும் பாதுகாமில்லே என்ற அளவில் திட்டத்தைக் கொடுத்தேன். ஆனால் வழக்கமாக அதிகாரிகள் இந்த மூன்று இடங்களுக்கும் ஒன்றாக பெரிய குழாய்களைப் போடுமளவுக்குத் திட்டம் உருவாக்கி, இரண்டு கோடி ரூபாய் செலவாகும் என்று அரசைப் பயமுறுத்தி அங்கே போர் கிணறுகளைப் போடும் நிலைமையை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். இங்கே உள்ள சில அதிகாரிகளுடைய மனைவிமார்கள் மைல் கணக்கில் நடந்து போய், மணிக்கணக்கில் கியூவில் நின்று தண்ணீர் எடுப்பார்களா என்று இந்த நேரத்தில் கேட்க விரும்புகிறேன். ஈவு இரக்கமுள்ள நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையில் சிறிதளவு கவனம் செலுத்தி பல்லடம், அவினாசி தாலுக்காக்களில் உள்ள மக்களுக்குக் குடிநீர் வழங்க உடனடியாக ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, சமுதாயப் பாதுகாப்பு என்ற அடிப்படையில், நெசவாளர்களுக்கு ஏற்படுத்தியுள்ள திட்டத்தை மனதாரப் பாராட்டுகிறேன். இதில் ஒரே ஒரு வேண்டுகோளை வைக்க விரும்புகிறேன். இதற்குரிய தொகை ரூ. 4,320 என்று இருப்பதை ரூ. 5,000 என்று ஆக்கி முழுமையாகக் கொடுக்குமளவில் மாற்றியமைத்திட வேண்டுமென்ற வேண்டுகோளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மத்திய மாநில உறவைப் பற்றி எனது கருத்துக்களை இங்கே கூற விரும்புகிறேன். எனக்கு முன்னால் பேசிய நண்பர் திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் காஷ்மீர் பிரச்சினையில் மத்திய சர்க்கார் எந்த அளவுக்கு நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை விளக்கிக் கூறினார். அங்கே வருஷம் ஒன்றுக்கு ஆயிரம் கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்து அதை இது வரையில் வைத்திருந்து, இன்றைய தினம், 1953-ல் காஷ்மீரில் பிரதமராக இருந்த ஷேக் அப்துல்லாவை, அமெரிக்கக் கைக்கூலி, பாகிஸ்தான் உளவாளி என்று பிரசாரம் செய்யப்பட்ட ஷேக் அப்துல்லாவை, 12 ஆண்டுக் காலம் உதகையிலும், கொடைக்கானலிலும் சிறை வைக்கப்பட்டு, திடீரென்று விடுதலை செய்யப்பட்ட ஷேக் அப்துல்லாவை வரவழைத்துப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தி, 1953-ல் காஷ்மீர் என்னென்ன உரிமைகளைப் பெற்றிருந்ததோ, அவற்றை யெல்லாம் கொண்டே காஷ்மீர் சட்டம்

1975 மார்ச் 5]

[திரு. எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம்]

என்ற ஒன்று இயற்றி எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறி, காஷ்மீருக்கு அந்த ஷேக் அப்துல்லாவைப் பிரதமராக்கி வைத்திருக்கின்றது நமது இந்திய மத்திய அரசாங்கம். அன்றைய தினம் அமெரிக்காவின் கைக் கூலியாக, பாகிஸ்தானின் உள்வாணியாக இருந்தவர், இன்றைய தினம் மனம் மாறிவிட்டாரா என்று நமக்குப் புரியவில்லை. 12 ஆண்டுக் காலம் அவரை எதற்காகச் சிறையில் வைத்திருந்தார்கள் என்று நமக்குத் தெரியவில்லை. இவ்வளவு நாள் இந்திய அரசிடம் அடிமையாக இருந்து 20 ஆண்டுக் காலம் போராடி, மீண்டும் காஷ்மீர் பிரதமராக வந்துள்ள ஷேக் அப்துல்லாவை நான் பாராட்டக் கடமைப் பட்டுள்ளேன். 20 ஆண்டு காலம் உள்ள உறுதியோடு இருந்து காஷ்மீரின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற்றிருப்பது மகிழ்ச்சி தரும் விஷயமாகும். 1953-க்கு முன் காஷ்மீர் இருந்த நிலைமையை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். தனிக் கொடி இருந்தது. இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் அங்கு செல்லுபடி ஆகாது. காஷ்மீருக்குள் யார் போகவேண்டுமானாலும் சரி, பாஸ்போர்ட் இல்லாமல் போக முடியாது. இன்னும் ஆறு மாதங்கள் கழித்து மத்திய சர்க்கார் அமைச்சர்களே காஷ்மீருக்குள் செல்ல வேண்டுமானால், பாஸ்போர்ட் இல்லாமல் செல்லமுடியாது. அந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு சுயாட்சி கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதை நான் சுயாட்சி என்று சொல்ல மாட்டேன். அந்த நாட்டைத் தனி நாடாகவே விட்டிருக்கிறது இந்திய அரசாங்கம் என்பதை இந்த நேரத்தில் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். அதைத்தான் மனதில் வைத்துக்கொண்டு நம்முடைய கட்சியைச் சேர்ந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. செழியன் அவர்கள் காஷ்மீருக்குக் கொடுத்ததுபோல் தமிழ் நாட்டுக்கும் மாநில சுயாட்சி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டதற்கு இந்தியப் பிரதமர் அவர்கள் அளித்திருக்கின்ற பதில் நம்முடைய மனதிற்கு அவ்வளவு திருப்தி அளிப்பதாக இல்லை என்பதை மட்டும் இந்த நேரத்தில் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். காஷ்மீர் பிரச்சினை தனித் தன்மை வாய்ந்தது என்று கூறியிருக்கின்றார். என்ன அந்தத் தனித் தன்மை என்று நமக்குப் புரியவில்லை. காஷ்மீரில் உள்ளவர்கள் முஸ்லிம்கள். பக்கத்தில் ஈரான், ஈராக், ஆப்கானிஸ்தான் போன்ற முஸ்லிம் நாடுகள் ஏராளமாக உள்ளன. அண்டையில் மத்தியக் கிழக்கு ஆசிய முஸ்லிம் நாடுகள் இருக்கின்ற காரணத்தினால், என்றைக்காவது ஒரு நாள் காஷ்மீரில் உள்ள மக்கள் முஸ்லிம் மக்களோடு ஒன்றாகச் சேர்ந்து விட்டால், என்ன செய்வது என்று பயந்து கொண்டு, அந்த நாட்டுக்கு இன்றைய தினம் சுதந்திரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் நாட்டுக்குப் பக்கத்தில் எந்த அந்நிய நாடும் இல்லை. பக்கத்தில் வங்காள விரிகுடாக் கடல்தான் இருக்கிறது. ஆகவே நாம் யாருடனும் சேர முடியாது, நமக்கு யாரும் துணைக்கு வர முடியாது என்ற ஒரு காரணம் கொண்டதான் நம்முடைய கோரிக்கையை அந்த அம்மையார் மிகவும் அலட்சியப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதோடு மட்டுமல்ல, பலம் பொருந்திய மத்திய சர்க்கார் இருக்க வேண்டும், ஆகவே மாநில சுயாட்சி கேட்காதீர்கள் என்று நம்மிடம் சொல்லிவிட்டு, காஷ்மீருக்கு மாநில சுயாட்சி கொடுக்கின்றார்கள். பலம் பொருந்திய இந்த மத்திய சர்க்கார் கடந்த 25, 26, 27 ஆண்டுகளாக எந்தக் காரியத்தை உருவாகச் சாதித்திருக்கிறது என்பதைத் தான் இந்த நேரத்தில் நான் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஒரு ராஜ்யத்தில் கூட தண்ணீர் தகராறைத் தீர்க்க முடியவில்லை. இந்த பலம்

[திரு. எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம்] [1975 மார்ச் 8]

பொருந்திய மத்திய சர்க்கார் இரண்டு ராஜ்யங்களுக்குள் இருக்கின்ற தண்ணீர்த் தகராறைத் தீர்த்து வைக்க முடியவில்லை. இந்தியாவில் மழையாகப் பெய்கின்ற தண்ணீரில் கால் பங்குதான் விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தப் படுகிறது. மீதி முக்கால் பங்குத் தண்ணீர் கடலில் போய் விழுகிறது. அந்தத் தண்ணீரை அண்டை மாநிலங்கள் எடுத்துக் கொள்வதற்குப் பேச்சு வார்த்தை நடத்தியோ, டிரிபியூனலுக்கு விட்டோ, சப்ரீம் கோர்ட்டுத் தீர்ப்புக்கு விட்டோ அந்தக் காரியத்தைச் செய்து கொடுக்கக் கூடிய பலம் பொருந்திய மத்திய சர்க்காராக இல்லையே. இதை பலம் பொருந்திய மத்திய சர்க்கார் என்று நாம் எப்படி ஒத்துக்கொள்ள முடியுமென்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

நாம் கேட்கின்ற மாநில சுயாட்சி காஷ்மீருக்குக் கொடுத்தது போன்ற நிலையில் உள்ளதல்ல. முக்கியமான நான்கு, ஐந்து அதிகாரங்களை மத்திய அரசு வைத்துக் கொண்டு, மீதியுள்ள அதிகாரங்களைக் கொடுக்க நாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். எல்லா அதிகாரங்களையும் கேட்க வில்லை. நாம் கேட்கின்ற மாநில சுயாட்சி நம்முடைய மாநிலத்திற்கு மட்டுமல்ல. இந்தியாவிலுள்ள 60 கோடி மக்களுக்கும் சேர்த்துத்தான். இந்த நேரத்தில் காஷ்மீருக்கு மட்டும் தனி ஆட்சி கொடுத்து, அந்த ராஜ்ய முதலமைச்சரை மட்டும் பிரதம மந்திரி என்று போட்டிருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் இந்தியர்கள் அல்ல, காஷ்மீர்கள் என்பதை இந்திய சர்க்கார் ஒப்புக் கொண்டதாகத்தான் ஏற்படும். எனவே, இனியும் காஷ்மீர் இந்தியாவுடன் சேர்ந்த ஒரு ராஜ்யம் என்பதைவிட இந்தியாவின் ராணுவ தளம் என்று கூறலாமென்றுதான் நான் கருதுகிறேன். நமக்குப் பக்கத்தில் வேறு நாடுகள் இல்லை. வேறு நாடுகளின் உறவுமில்லை என்பதால்தான் நமக்கு மாநில சுயாட்சி இல்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். தமிழ் நாட்டைச் சுற்றிக் கடல் தான் இருக்கிறது. பக்கத்தில் உள்ள ஸ்ரீ லங்கா நம்மை மதிப்பதில்லை. அங்கே உள்ள தமிழர்களைக் கொடுமைப் படுத்தும் சிறுமதி படைத்த ஆட்சி அங்கே உள்ளது. தமிழ் மொழிக்கு ஏகப் பிரதிநிதியாக இருக்கும் நமது அரசை ஸ்ரீ லங்காவில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழர் மூன்றாவது மாநாட்டிற்கு அழைக்கக்கூட இலங்கை அரசாங்கம் முற்படவில்லை. எப்படியோ அந்த மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்கிற எண்ணங் கொண்ட தமிழ் வாலிபர்கள் ஏதோ வழியில் சென்று அங்கே கலந்து கொண்டு புரட்சியை உருவாக்கிவிட்டு வந்துள்ளார்கள். அதன் விளைவு தான் ஸ்ரீலங்கா பெரியவர் செல்வநாயகத்தின் வெற்றி. இதோடு மட்டும் தமிழ் உணர்வு கொண்ட இளைஞர்கள் இல்லை. டெல்லிக்கு சமீபத்தில் வந்திருந்த ஸ்ரீ லங்கா பிரதமருக்கு தமிழ் இளைஞர்கள் கறுப்புக் கொடியும் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

[பி.பகல் 6-00]

இன்னொரு உதாரணத்தையும் கூறி எனது பேச்சை முடிக்க விரும்புகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் ஆட்சியை எப்படியாவது கவிழ்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணமுடைய ஆனந்த விகடன் மணியன் கிழக்காப்பிரிக்கச் சுற்றுப் பயணம் என்கிற புத்தகம் ஒன்று எழுதியுள்ளார். அவர் கிழக்காப்பிரிக்காவில் மொரிஷியஸ் தீவைச் சேர்ந்த ரீ-யூனியன் என்கிற தீவிற்குச் சென்றுள்ளார். அந்த ரீ-யூனியன்

1975 மார்ச் 5]

[திரு. எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம்]

தீவில் மட்டும் ஒரு லட்சம் பேர் தமிழர்கள் உள்ளனர். அவர்களில் 95 சதவிகித மக்கள் தமிழ் நாட்டைப் பார்த்தவர்கள் அல்ல. 200 ஆண்டுகளுக்கு முன் பிரஞ்சுக்காரர்கள் கரும்புத் தோட்டம் அமைக்க கப்பலில் கூலிகளாகச் சென்றவர்கள். அவர்கள் ஆனந்த விகடன் மணியலைப் பேட்டி கண்டுள்ளனர். அதில் ஒரு தமிழ் இளைஞர் தமிழ் நாட்டையே கண்ணில் பார்த்தறியாதவர் கேட்கிறார்—“சின்னஞ்சிறு நாடுகள் எல்லாம் தனியாக இருக்கும்போது, தமிழ் நாடு மட்டும் ஏன் தனியாக இருக்கக் கூடாது”—என்று கேட்டுள்ளார். அதற்கு ஆனந்த விகடன் மணியன் அங்கு என்ன பதில் சொன்னாரோ தெரியவில்லை. இங்கு அவர் எழுதிய புத்தகத்தில் பதிலைப் போடவில்லை. தி. மு. க. வில் உள்ள தமிழர்கள் மட்டுமே இன்றைய தினம் சட்ட பூர்வமாக அமைதியாக மிதவாதத் தன்மையோடு மாநில சுயாட்சி கேட்கிறோம். எங்களையும் மீறி ஒரு கூட்டம் தன்னுட்க் கண்டுவிடக் கூடிய நிலையில் உலகெங்கும் இருந்து வருகிறது என்பதைத்தான் கிழக்காப்பிரிக்கா சம்பவம் நமக்கு உணர்த்துகிறது. எனவே, காலமறிந்து மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கை புரட்சியாக வெடிக்கும் முன்பே, மத்திய அரசு மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கையை நிறைவேற்ற வேண்டும். இல்லையேல் கிழக்காப்பிரிக்காவில் தமிழ் வாலிபருக்கு ஏற்பட்ட எண்ணம் இங்குள்ள இளம் தலைமுறைக்கு ஏற்படுமானால், நிலைமை என்னவாகும் என்பதை மத்திய அரசு உணர்ந்து அதற்கேற்ற வகையில் செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

*திரு. பி. ஆர். நாமஸ் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1975-76ஆம் ஆண்டிற்கு மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் இந்த நிதிநிலை அறிக்கை மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நிதிநிலையிலே இம்மாநிலத்தின் வருமானம் ரூ. 501.4 கோடியாகவும், செலவினமானது ரூ. 537.5 கோடியாகவும் காட்டப்பட்டு, பற்றாக்குறை ரூ. 36.1 கோடியாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் வரியின் மூலமாக ரூ. 6 கோடி சமன் செய்யப்படும் என்ற ஒரு நம்பிக்கையும் காணப்படுகிறது. மேலும் உள்ள பற்றாக்குறையை மத்திய அரசு பஞ்ச நிவாரணத்திற்கும் திட்டச் செலவுகளுக்கும் கொடுத்தால், அதைச் சரிக்கட்டிக்கொள்ள முடியும் என்ற வாசகம் நம்பிக்கை உடையதாக இருக்கிறது. ஆனால் 6 கோடி வரிச்சுமையை ஏற்றியுள்ளதன் காரணத்தைக் காட்டும் வகையிலே திட்ட நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதும், மது விலக்கை அமூல் செய்ததில் ஏற்பட்டுள்ள இழப்பைச் சரிக்கட்டுவதும், குதிரைப் பந்தயத்தை ஒழித்ததால் ஏற்பட்ட இழப்பை ஈடுகட்டுவதும், ஆசிரியர்கள், அரசு ஊழியர்கள் ஆகியவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய அதிகப்படியான அகவிலைப்படியைச் சரிக்கட்டவும், விவசாயிகளுக்கு விதிவிலக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற இந்தக் கட்டாயப் பொறுப்புத் தொகையை நீக்குவதுமே காரணமாகக் காட்டப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத் தக்கது. நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்த அளவிலே, உணவு உற்பத்திக்காக பாசனத் துறையிலே எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய எல்லாத் திட்டமும் வரவேற்கத் தக்க முறையில் இருக்கிறது. ஆனால், அகில இந்திய அடிப்படையிலே நீர்ப்பாசனத் திட்டமானது பல ஆண்டு காலமாக

[திரு. பி. ஆர். தாமஸ்]

[1975 மார்ச் 5]

பேசப்பட்டு வந்தும் கூட, அது செயலாற்ற முடியாத நிலையில் இருப்பதை நான் தற்போது குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அகில இந்திய அடிப்படையிலே அனைத்து நதிகளையும் இணைத்து அதன் மூலமாக நாட்டை வளங்கொழிக்கச் செய்யவேண்டும் என்ற ஒரு திட்டம் கற்பனையாக இருக்கிறதே தவிர, செயலளவில் இல்லை என்பதைப் பார்க்கும் போது, அது மிகவும் வருந்தத் தக்கதாக இருக்கிறது. அத்தகைய ஒரு திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டால், நம் நாட்டினுடைய வளம் பெருகுவது மட்டுமல்ல, அதோடு கூட போக்குவரத்து மேம்பாடு அடையும். கடைசியாக அனைத்து மக்களுடைய நல்வாழ்வோடு கூட மேலும் பொருளாதாரத் துறையில் மேம்பாடு பெறுவதற்கும் இது நல்ல வாய்ப்பு என்று வல்லுநர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். மூன்றாவதாக வட இந்தியாவில் உள்ள பெரும் வெள்ளப் பெருக்கினால் ஏற்படும் இழப்பினைத் தவிர்ப்பதற்கு இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பாக இருக்கும். அதே நேரத்தில் தென்னாக்கரில் நல்ல வளங்கொழிக்கவும் வாய்ப்பாக இருக்கும் என்ற முறையிலே இந்தத் திட்டமானது மாநில அரசால் இன்னும் நல்ல முறையில் வலியுறுத்தப்பட வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்து, ஏராளமான கண்மாய்களும், குளங்களும் நீர் அற்று வறண்ட நிலையிலே இருக்கின்றன. இவை மழையை நம்பித்தான் இருக்கின்றன. அவற்றால் ஏற்படும் பாசன வசதி ஒரு 500 ஏக்கருக்கு உள்ளாகத்தான் இருக்கிறது. இந்தக் கண்மாய்களையும், குளங்களையும் நம்பிச் செய்கின்ற விவசாயம் ஒரு சூதாட்டம் போல்தான் இருக்கிறது. ஆகையால் மாநில அரசு, அத்தகைய சிறிய கண்மாய்களிலும் குளங்களிலும் சிறந்த முறையில் பெரிய கிணறுகளை வெட்டிக்கொடுத்தால், பயிர் சாகுபடி செய்வதற்கு மிகவும் உதவியாக இருப்பதோடு மட்டுமன்றி, தற்போது பயிர் விளையும் தருவாயில் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாட்டின் காரணமாக பயிர் சாவியாகிப் போகும் நிலையும் தடுக்கப் படக்கூடிய வாய்ப்பும் ஏற்படும் என்பதோடு, மற்றக் காலங்களிலும் புஞ்செய்ப்பயிர் செய்வதற்கு இது மிகவும் உதவியாகவும் இருக்கும். பொதுவாக விவசாயிகளைப் பொறுத்த அளவிலே அவர்களுக்கு மின் கட்டணத்திலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அநேக இடங்களில் குறிப்பிட்ட காலத்திலே மின்சாரம் கொடுக்கப்படாத காரணத்தினால், பொதுவாக மிகுந்த கஷ்டத்திற்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். பொதுவாக திட்டவட்டமான ஆணை பிறப்பித்தால்தான், அத்தகைய ஒரு அவல நிலை ஏற்படாது இருக்கும் என்ற காரணத்தினாலே விவசாயிகளின் பணி சிறப்பாக நடைபெறுவதற்காக மின்சாரத் துறையைப் பொறுத்தவரையில்—அரசு அதற்காகத் திட்டமான ஆணை பிறப்பித்து எந்தவிதத் தடங்கலும் ஏற்படாது பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்வித் துறையிலும், ஒவ்வொரு ஆண்டும், கல்வித் துறைக்கு அதிகப் பணம் செலவிடப்படுகிறது என்று கூறப்பட்டு வந்தாலும், அது வரவேற்கத்தக்க ஒரு செயல் என்பதைக் குறிப்பிட்டுக்கூற விரும்புகிறேன். கடந்த 8 ஆண்டு காலத்திலே ரூ. 48 கோடியாக இருந்தது ரூ. 118 கோடியாக உயர்ந்திருக்கிறது என்றால், இது நிச்சயமாக வரவேற்கத்தக்கதோடு, பாராட்டக்கூடியதுமாகும். “Whatever is spent on education is to be considered as an asset and not as a liability” என்ற வகையிலே

1975 மார்ச் 5]

[திரு. பி. ஆர். தாமஸ்]

கல்விக்குச் செலவழிக்கப்படும் பணம் அனைத்துமே மூலதனமாகக் கருதப்பட வேண்டுமே தவிர, செலவினமாகக் கருதப்படக்கூடாது என்பதைத் திடமாக அறிவிக்க விரும்புகிறேன்.

மதுரை மாநகரைப் பொறுத்த அளவிலே, வைகை நதிக்கு வட புறத்திலேதான் 4 பெண்கள் கல்லூரிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தென்பகுதியிலே எவ்விதப் பெண்கள் கல்லூரியும் இல்லாத காரணத்தினால், பள்ளிகள், கல்லூரிகள் ஆரம்பிக்கும் காலத்திலே அதிகமான இட நெருக்கடி ஏற்படும் சூழ்நிலை உருவாகியுள்ள காரணத்தினால், அந்தப் பகுதியிலும் ஒரு பெண்கள் கல்லூரி அமைக்கப்படும் என்றால், அது சிறந்த சேவையாக இருக்கும் என்று நான் மாநில அரசை வலியுறுத்தி கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தைப் பொறுத்த அளவிலே, ஒரு “வெட்டிரினரி” கல்லூரி மிக அவசியமாகத் தேவைப்படுகிறது. அத்தகைய கல்லூரி ஒன்று அங்கு திறக்கப்படுமென்றால், நிச்சயமாக தென் மாவட்ட மக்கள் யாவருக்கும் நல்ல வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

நம்முடைய மாநில அரசைப் பொறுத்த அளவிலே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்த இந்த அகவிலைப்படி உயர்வைப்பற்றி சில கருத்துக்கள் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். காரணம் என்னவென்றால், அரசு ஊழியர்களும் ஆசிரியர்களும் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு அது திருப்தி அளிக்கும் வகையில் இல்லை என்பதுதான். பொதுவாக மத்திய அரசிலே “அக்ராயிடு” என்ற ஒரு பேரறிஞர் நியமிக்கப்பட்டு விஞ்ஞான அடிப்படையிலே எவ்வாறு ஊழியர்களுக்கு ஊதியம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று ஆராய்ச்சி நடந்த காலத்திலே, ஒரு உடல் உழைக்கக்கூடிய ஊழியர் எத்தனை மணி நேரம் வேலை செய்தால் என்னென்ன சத்துப் பொருள்களைக் கொண்ட உணவுப் பொருட்களைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கணக்கிட்டு, அவர் வாங்கிச் சாப்பிடவேண்டிய உணவுப் பொருட்களின் விலையை மதித்து, 314 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும் என்றார்கள். அப்படியானால் அந்த விலைவாசிப்புள்ளி 200 ஆக இருந்தால், அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டியது மொத்தம் ரூபாய் 314 என்ற ஒரு கணக்கு இட்பார்கள். அதன் அடிப்படையிலே ஒரு நிதிபதிக் குழு ஒன்று ஆராய்ந்து, உடல் உழைப்பு புரிபவர்களுக்கு 314 ரூபாய் என்று வைக்கப்பட வேண்டுமென்றால், மூளை உழைப்பு உடையவர்களுக்கு அதைவிட 80 சதவிகிதம் அதிகமாக அளிக்கவேண்டும் என்று கணக்கிட்டது. அந்தக் கணக்கின் அடிப்படையிலே, 200 விலைவாசிப் புள்ளியாக இருக்கும்போது, உடலுழைப்பு உள்ளவருக்கு ஒரு 1.57 என்றும், மூளை உழைப்பு உள்ளவருக்கு ரூபாய் 2.83 என்றும் ஒவ்வொரு புள்ளிக்கும் கொடுக்கவேண்டுமென்று கணக்கிடப்பட்டது. ஆனால் அந்த அடிப்படையிலே, விஞ்ஞான அடிப்படையிலே அது மாநில அரசாலும், மத்திய அரசாலும் பின்பற்றப்படவில்லை என்பதை நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவது ஊதிய ஆணைக்குழு மாநிலத்தில் நியமிக்கப்பட்டபோது, ஒவ்வொரு 5 ஆண்டும் ஒரு சம்பளக் குழு அமைக்கவேண்டும் என்று பரிந்துரை செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அந்தப் பரிந்துரையையும் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

[திரு. பி. ஆர். தாமஸ்]

[1975 மார்ச் 5]

மூன்றாவது ஊதியக் குழு மத்திய அரசினால் நியமிக்கப்பட்டபோது, எவ்வெப்போது விலைவாசிப்புள்ளி 272-க்கு மேலாக உயர்ந்திருக்கிறதோ, அப்போது உடனடியாக ஒரு ஊதியக்-குழு நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருந்தும், மத்திய அரசும், மாநில அரசும் அதற்கு எந்தவிதமான நடவடிக்கைகளும் எடுக்கவில்லை என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த நிலைமையிலே இப்பொழுது அறிவிக்கப்பட்ட அகவிலைப்படி உயர்வு, சில வரம்புகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு அதனால் எந்த விதமான நன்மையும் இல்லை என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கீழ்மட்டத்திலும், மேல்மட்டத்திலும், எந்தவிதமான வரம்பும் விதிக்காமல் இருந்தால், இது ஓரளவுக்கு நன்மையாக இருந்திருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். கோவை, திருச்சி ஆகிய நகரங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அந்த நகரங்களுக்கும் நகர ஈட்டுப்படி அறிவிக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. ஆனால் அனைத்து மாநிலத்தில் எல்லாப் பகுதிகளிலும், உள்ள ஊழியர்களுக்கு மிக அவசியமான இந்தத் தேவை பூர்த்தி செய்யப்படாமலிருப்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 6-10)

நகரங்களுக்குத்தான் வீட்டுவாடகைப்படி அளிக்கப்படுகிறது. எனவே மற்ற அனைத்து ஊழியர்களும் அல்லல்படுகிறார்கள். மற்றவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுவிட்டதனால் அவர்கள் அதனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். காரணம் என்னவென்றால் ஒரு சிலர் மட்டும் அந்தச் சலுகையை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்க, மற்றவர்கள் அனுபவிக்காமலிருப்பது பெருத்த ஏமாற்றமாக இருக்கிறது என்பதைக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

குடும்ப நலத் திட்டத்திலே முதலிலே அரசு அறிவித்த ரூ. 10-ஐ நம் ஊழியர்கள், ஆசிரியர்கள் டெப்பாசித் செய்த முறையானது அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. ஆனால் பின்பு அரசே அந்தப் பத்து ரூபாயை டெப்பாசித் செய்து ஊழியர்களுக்கு உதவி செய்துள்ளது. ஆனால் இப்போதிருக்கிற நிலைமை என்னவென்றால், ஒரே ஒரு ரூபாய் ஆசிரியர்கள், ஊழியர்கள் கொடுக்கிறார்கள். அந்தப் பணத்தைத் திரும்பப் பெறக்கூடிய விதத்தை விதியிலே தெளிவாகக் கூறவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். எனவே அதைப்பற்றித் திட்டவட்டமான ஒரு அறிவிப்பு தேவைப்படுகிறது. அனைவருடைய மனதிலும் ஒரு ஐயப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதைக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

முடிவாக கல்வித் துறையைப் பொறுத்த அளவிலே, ஒரே ஒரு மூக்கியமான கருத்தைக் கூறி முடிக்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கணபதி அவர்கள் நேற்றே கூறினார்கள். அதாவது தேர்வு நிலை அளிப்பதுபற்றி அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தேர்வு நிலை 1-1-71 முதல் வழங்கப்பட்டும், குறிப்பிட்ட 3 பிரிவினர்கள் இந்தத்தேர்வு நிலையை வாங்க முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். முதல் நிலை உற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள், செயலகப் பிரிவு ஆசிரியர்கள், பொறியியல் பிரிவு ஆசிரியர்கள்—இவர்களில் பலர் இடையிலே ஓய்வு பெற்றிருக்கின்றார்கள். சிலர் மரித்தும் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் அவர்

1975 மார்ச் 5]

[திரு. பி. ஆர். தாமஸ்]

களுக்கு ஓய்வு ஊதியம் வழங்கப்படவில்லை. குடும்ப ஓய்வு ஊதியம் வழங்கப்படவில்லை, கிராஜுட்டி வழங்கப்படவில்லை, அவர்களால் ஊதிய உயர்வு பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இந்த நிலைமையில் இருப்பதால் இதற்கு உடனடியாக ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுத்தமைக்காக அவைத் தலைவரவர்களுக்கு நன்றி கூறி, முடிக்கிறேன்.

*திரு. ஆ. திராவிடமணி : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1975-76-ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையினை பேரவையிலும் மேலவையிலும் நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்மைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கின்றார்கள். அந்த அறிக்கையின்மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லுவதற்கு அனுமதித்த தலைவரவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தச் சோதனையான சூழ்நிலையில், நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள், சோதனைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன, மக்களுக்குக் கஷ்டமும் கவலைகளும் ஏராளமாக இருக்கின்றன என்பதற்காக, அவர்கள் எந்தவிதத்திலும் கவலை கொண்டுவிடக்கூடாது என்ற நல்லெண்ணத்தில் மிகவும் கவனமாக இந்த அறிக்கையை இங்கே தாக்கல் செய்திருக்கின்றார்கள்.

பருவ மழையைப் பொருத்து வறட்சி வருவதும், சரியான மழை எதிர்பாராமல் வந்து விட்டால் வறட்சி போக்கப்படுவதும் சாதாரண விஷயம் என்ற நம்பிக்கையில், மக்களுக்கு நாம் வாக்களித்திருக்கின்ற காரியங்களை மிக்க முறையாகச் செய்தாகவேண்டும் என்று உள்ளத்திலே உள்ள நல்லெண்ணங்களே முதல்வருடைய நிதிநிலை அறிக்கையில் வரிக்கு வரி பரிசீலிக்கின்றன என்று சொல்லிக்கொள்கின்றேன். ஆரம்பத்தில் மழையைத்தான் நம்பி இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒரு பக்கத்திலே இருந்தாலும், அவர்களுடைய நல்லெண்ணத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாக, இப்போது புதுக்கோட்டையிலே இருக்கின்ற அண்ணா விவசாயப் பண்ணையைப்போல, இந்த மாநிலத்திலே சேலம், தருமபுரி, முகவை, கோயம்புத்தூர் மாவட்டங்களிலும் அரசு விவசாயப் பண்ணைகளை விரிவாக அமைத்து, ஆயிரக்கணக்கான விவசாய நிபுணர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக் கொடுத்து, அந்த இடங்களில் புதிய விவசாய ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்வதற்கு வசதியாக விதைப் பண்ணைகள் இந்த ஆண்டு அமைக்கப்படும் என்று அறிக்கையின் ஆரம்பத்திலேயே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். புதுக்கோட்டை விவசாயப் பண்ணையில், ஜப்பானிய முறைச் சாகுபடியைப் போல, கால்வாய்களில் ஒடுகின்ற நேரத்திலே ஏற்படுகின்ற தண்ணீர் சேதாரத்தைத் தடுத்து, பரவலாக அந்தத்தண்ணீரைப் பயன்படுத்துகின்ற முறையிலே விவசாய நிபுணத்துவம் இருக்கின்றது. இந்தப் பண்ணைகள் மூலம் அப்படிப்பட்ட நல்லதொரு ஏற்பாட்டைச் செய்திருக்கின்றார்கள். இந்த மாவட்டங்களிலே அமைகின்ற இந்தப் பண்ணைகள் நமக்குப் பயன்படும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கின்றது.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே படிக்கின்ற மாணவர்கள் எஸ். எஸ். எல்.சி. படித்துவிட்டு எந்தவிதமான வேலைவாய்ப்புகளும் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். மேற்கொண்டு கல்லூரி படிப்புக்கும் வசதி இல்லாமல் இருக்கிறார்கள்.

[திரு. ஆ. திராவிடமணி]

[1975 மார்ச் 5]

பி. யூ. சி. வரையில் படித்தாலும்கூட, அதற்கு மேல் படிக்க முடியாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தகுதிக்குத் தக்கபடி எம்ப்ளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்சில் புதிவு செய்துகொண்டு, எம்ப்ளாய்மெண்டிலே நம்பர் வராத, ஏதாவது வாய்ப்புக் கிடைக்காதா என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களை மனதிலே வைத்துக்கொண்டு நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் அவர்களுடைய அறிக்கையிலே இனிமேல் பிள்ளைகள் தொழில் கலந்த படிப்பை உயர்நிலைப்பள்ளி மட்டத்திலேயே படிக்கவேண்டுமென்ற திட்டத்தினைக் கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் விஞ்ஞான ஆய்வுக் கூடம் நாம் அமைத்ததன் மூலமாக பி. யூ. சி. படிக்கின்ற மாணவர்களுக்குச் செய்முறைக் கல்விக்கு அது ஒரு துணையாக அமைந்தது. அந்த மாதிரி எஸ். எஸ். எல். சி. முடிந்து அவர்கள் வந்தவுடனே மார்க்கைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், அவர்கள் தொழில் கலந்த கல்வி பெற்று வெளியே வந்தால், நாம் துவக்கி வருகின்ற சிறு சிறு தொழிற்சாலைகள் மூலம் அவர்களுக்கு உடனடியாக வேலைவாய்ப்பு கொடுத்துவிடும் நல்ல வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். எஸ். எஸ். எல். சி. முடிந்து ஐ.ஐ.டி.க்குப் போவதுபோல், எஸ். எஸ். எல். சி. படிக்கின்றபோதே, தொழிற் கல்வி படிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில், இந்த ஆண்டு அப் படிப்பைத் தொழிற் கல்வியும், வணிகக் கல்வியும் இணைத்து அளிக்கப்பட இருக்கின்றது. இதனால் இனிமேலாவது வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நாட்டிலே குறையும். பிள்ளைகளைப் பெற்ற பெற்றோர்களுக்கு ‘நம் முடைய பிள்ளை எஸ். எஸ். எல். சி. படித்துவிட்டுச் சம்மா இருக்கின்றானே’ என்ற ஏக்கம் குறையும். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படிப்பில் தொழிற் கல்வியை, வணிகக் கல்வியை இணைத்துக் கற்று, அந்தத் துறைகளில் வேலைக்குப் போவதற்கான வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். இந்த 10 ஆண்டுகாலப் படிப்பைப் பயனுள்ள ஒரு நல்ல படிப்பாக ஆக்கித் தருவதற்காக நான் இந்த அரசைப் பாராட்டிக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

நொடித்துப்போன தொழிற்சாலைகளைப்பற்றி இப்போது சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய சென்னைக்குப் பக்கத்திலே வண்டலூரில் உள்ள ஸ்டாண்டர்ட் மோட்டார் ஒர்க்ஸ் தொழிலாளர்கள் 4 ஆயிரம் பேர்கள் அந்தத் தொழிற்சாலை மூடப்பட்ட காரணத்தினாலே வேலை இழந்திருந்தார்கள். மேல் நாட்டுச் சுற்றுப் பிரயாணத்தினால்தான், நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் லண்டன் மாநகருக்குச் சென்றிருந்த நேரத்தில், வண்டலூரில் பொருளாதார வசதியின்மையால் மூடப்பட்டிருக்கின்ற ஸ்டாண்டர்ட் மோட்டார் ஒர்க்ஸ் நினைவில் கொண்டு, அந்த ஸ்டாண்டர்ட் மோட்டார் கம்பெனியின் தலைமை அலுவலகம், லண்டன் மாநகரத்திலேதான் இருக்கிறது என்று தெரிந்துகொண்டு, அந்தக் கம்பெனியினுடைய அதிபர்களுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தினார்கள். அவர்கள், “அந்தக் கம்பெனியைத் திறப்பதற்கு எங்குமே இல்லை பொருளாதார வசதியில்லை, தமிழக அரசு அதற்கு உதவி செய்யுமானால், நாங்கள் அந்தக் கம்பெனியைத் திறக்கத் தயாராக இருக்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். உடனடியாக அந்த இடத்திலேயே “ரூ. 90 லட்சம் நாங்கள் தருகிறோம், எப்படியும் கம்பெனியை நீங்கள் திறக்க வேண்டும், 4 ஆயிரம்

1975 மார்ச் 5]

தொழிலாளர்கள் இன்றைய தினம் நாதியற்று இருக்கின்றார்கள், அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கொடுத்தாக வேண்டும்” என்றும் ‘மின்சாரக் கட்டணத்திலே கூட சலுகைகள் கொடுக்கிறோம்’ என்றும் சொல்லி, அந்த ஸ்டாண்டர்ட் மோட்டர் ஒர்க்ஸ் அதிபர்களிடத்திலே தொழிலாளர்களுக்காக நமது முதல்வர் அவர்கள் பேசினார்கள். இப்படி ஸ்தம்பித்துக் கிடக்கின்ற, நொடித்துப்போன கம்பெனிகளை யெல்லாம் நம்முடைய அரசு அதன் நிர்வாகத்தின் பொறுப்பிலே கொண்டுவந்திருக்கின்றது.

(பிற்பகல் 6-20)

இவைகளை நாட்டுடைமை ஆக்கினால் இன்னும் நல்ல லாபத் தோடு நடத்தி அதிலே பணியாற்றுகின்ற தொழிலாளர்களுக்கு அதிகமான போனஸ் வழங்கலாம். மூலதனம் போடாமலேயே தொழிலாளர்களுக்கு நிர்வாகத்தில் பங்கு வழங்கப்படும் என்று அந்த நாளிலே நாம் எதிர்ப் கட்சியாக இருந்தபோதே சொல்லி வந்தோம். 10 ரூபாயை அதிகம் கேட்பதைவிட, 4 அணு போனஸ் அதிகம் கேட்பதைவிட, அந்தத் தொழிற்சாலையிலே பங்காளி ஆக வேண்டுமென்று தொழிலாளர் மத்தியிலே நாம் அந்த நாளிலே சொல்லுவோமே, அதை நடைமுறைப் படுத்தியது இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலேயே நாம் தான் என்ற பெருமை நமக்குண்டு. மூலதனம் போடாமலேயே 24 சதவிகிதம் தொழிலாளர்களுக்குப் பங்குண்டு என்று அந்தத் தொழிற்சாலைகளைப் பொது வுடைமை ஆக்கியிருக்கிறோம் நம்முடைய வரலாற்றில். அந்த முறையிலேதான் டெக்ஸ்டைல் கம்பெனியையும், “சக்தி பைப்ஸ்” என்ற நிறுவனத்தையும் நாட்டுடையாகக் குவதற்கு மத்திய அரசு அனுமதிக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். தொழிலாளர்கள் பால் நாம் கொண்ட நல்லெண்ணந்தான் அது. நம்முடைய நிதி நிலையில் 501 கோடி ரூபாய் வரவும், 537 கோடி ரூபாய் செலவும், 36 கோடி ரூபாய் துண்டு விழுகின்ற அளவிற்கு நாம் இன்றைய தினம் அறிக்கை உரைப்பதிருக்கின்றோம். இது எப்படிப்பட்ட நேரம் என்பது இந்த அவைக்கும் தெரியும், நாட்டுக்கும் தெரியும். விவசாயம் சரியாக இல்லாத காரணத்தினால், விவசாயிகள் தரவேண்டிய வரிகளுக்கு விலக்குத் தந்திருக்கிறோம். விலக்குகள் தந்திருக்கிறோம் என்பது மட்டுமல்ல, அந்த விவசாயிகளுக்கு உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய உதவிகளை வேறு செய்கிறோம். அதன் காரணமாகவும், மத்திய அரசினுடைய உதவிகள் நமக்குக் கணிசமாகக் கிடைக்கவில்லை என்ற காரணத்தினாலும், பல்வேறு தொல்லைகளினாலும் நமக்கு வருமானம் சரியாக இல்லை. மதுவிலக்கை மீண்டும் அமலுக்குக் கொண்டு வந்தால், நாங்கள் அதற்குப் பங்குத் தொகை தருவோம் என்று டாக்டர் சசீலா நய்யார் அவர்கள் மத்திய சர்க்காரிலே முன்பு சொன்னார்கள். ஆனால் நாணயத்தை அவர்கள் காப்பாற்றவில்லை. எனாலும் மக்கள் கோரிக்கைக்குச் செலிமடுத்து 40 கோடி ரூபாய் நடமாட்டமும் பரவாயில்லையென்று நாம் தியாக மனப்பான்மையில் மக்களுடைய

[1975 மார்ச் 8]

வேண்டுகோளை மதித்து அந்த மது விலக்கை மீண்டும் நாம் அமுல்படுத்தியிருக்கிறோம். தொடர்ந்து நமக்கு வந்த நஷ்டங்கள் ஏராளமானவை என்றாலும், மக்களுக்குச் சொல்லிய காரியங்களைச் செய்தேயாக வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்திலே தான் இப்படிப்பட்ட சில நல்ல காரியங்களை நாம் செய்கிறோம். இவைகளைச் சரிக் கட்டுவதற்காக சில வரியினங்களைக் குறைந்த அளவுக்குப் போட்டுத் தீர வேண்டிய அவசியம் நமது அரசுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அண்ணு அவர்கள், “தாங்குகின்ற சக்தி படைத்தவர்களுக்குத்தான் வரி போடுவோம்” என்று சொல்லுவார்கள். இதை நமது தேர்தல் அறிக்கையிலும் சொல்லியிருக்கிறோம். நம்முடைய லட்சியமும் அது தான். வரிகளைப் போடும்பொழுது மிகக் கவனமாகத்தான் போட்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே வர்த்தகர்களுக்கு நாம் பல சலுகைகள் அளித்து வந்திருக்கிறோம். சிறிய வியாபாரிகள் கணக்கெடுத்தால், ஒரு நாளைக்கு 20 ரூபாய்க்கு வியாபாரம் நடக்கின்ற ஒரு கடையில் ஒரு மாதத்திற்கு 600 ரூபாய் என்ற கணக்கிலே விற்று முதல் வருகிறது. ஒரு ஆண்டுக்கு 7,200 ரூபாய் என்று வருகிறது. 7,200 ரூபாய்க்கு வியாபாரம் நடந்தாலே அவர்சன் 6 ரூபாய் 25 காசுக்கு “ரிஜிஸ்டர் பீஸ்” கட்டி தன்னை ஒரு வியாபாரி என்று பதிந்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே சட்டம். நம்முடைய அரசு பொறுப்புக்கு வந்த பிறகு சிறிய வியாபாரிகள் நலன் கருதி நாம் அதை 10 ஆயிரம் ரூபாய் என்று உயர்த்திக் கொடுத்தோம். அதற்குப் பிறகு பேரறிஞர் அண்ணு அவர்கள் அதை 25 ஆயிரம் என்று விரிவுபடுத்திக் கொடுத்தார்கள். நம்முடைய கலைஞர் அவர்கள், இப்பொழுது சிறிய வியாபாரிகள் மீது பாடம் கொண்டு அதை 50 ஆயிரம் ரூபாய் என்று உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். வியாபாரிகளுக்கு பலவிதமாக இருந்த தொல்லைகளை எல்லாம் நீக்கிவிட வேண்டுமென்று திட்டமிட்டு, டைமுனையில் இருந்த விற்பனை வரியை ஒருமைப்படுத்தி, ஒருமுனை விற்பனை வரியாக ஆக்கியிருக்கிறோம். 59 பொருட்கள் என்று வரையறுக்கப்பட்டு, பின்னாக்கு, எண்ணெய் போன்ற 59 பொருள்களை வரிசைப் படுத்தி, அவைகளுக்கெல்லாம் நாம் இப்பொழுது ஒருமுனை விற்பனை வரியாக ஆக்கியிருக்கிறோம். வியாபாரிகள் முதன் முதலாகக் கொள்முதல் செய்கின்ற இடம், அதற்குப் பிறகு விற்கின்ற இடம், அதற்குப் பிறகு சிறிய வியாபாரிகள் கொள்முதல் செய்கின்ற இடம் இப்படிப் பல முனைகளிலே இருந்த வரிகளையெல்லாம் ஒரு முனையாக ஆக்கி குறைந்த அளவுக்கு வரி போட்டிருக்கிறோம். அந்த வரிகள் ஏழை எளிய பாட்டாளி மக்களைப் பாதிக்கின்ற வரியல்ல. மிகக் கவனமாகப் போட்டிருக்கிறோம். ஆடம்பரமான பொருட்களுக்கு வரி போட்டிருக்கிறோம். மின்சார சாதனங்களுக்கு வரி போட்டிருக்கிறோம். மின்சார உலர்த்தும் சாதனங்களுக்கு வரி போட்டிருக்கிறோம். இன்றைக்கு இருக்கிற சூழ்நிலையில், நாம் வறட்சிக்காக நம்முடைய கையிலிருந்து செலவழித்துக் கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலையில், விவசாயிகளுடைய வருமானம் சரியில்லாத நிலையில், இந்த வரி போட வேண்டிய நிர்வந்தம் ஏற்பட்டதே தவிர நாம் வரி போட்டுத்தான் ஆக வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலே போடப் பட்ட வரியல்ல. நம்முடைய அரசு, யாரும் குறை சொல்லை

1975 மார்ச் 5]

முடியாத அளவுக்கு இதை ஒரு பிரச்சினையாக, கட்சிப் பிரச்சினை யாகவோ, மேடைப் பிரச்சினையாகவோ ஆகிவிட முடியாத அளவுக்கு மிகக் கவனமாக இந்த வரிகளையெல்லாம் போட்டிருக்கிறது. உர வகைகள் என்று உணர்ந்தே நாம் உயர்த்தவில்லை. ஆனால் மத்திய சர்க்கார் விவசாயிகளை பாதிக்கக்கூடிய அளவுக்கு பம்ப் செட்டுகளுக்கு வரி போட்ட காரணத்தினால்தான் இன்றைக்கு பம்ப்செட்டுகளுடைய விலை உயர்ந்தது. உரத்தின்மீது அதிகமான விலை மத்திய சர்க்கார் போட்ட காரணத்தினால்தான் உரத்தின் விலை உயர்ந்தது. நாம் உரத்தின் அவசியத்தை மிக உணர்ந் திருக்கிறோம். உர வகைகளுக்கு, பூச்சிக்கொல்லி மருந்துக்கு வரி உயர்வு இல்லாமென்று நாம் வரையறுத்துச் சொல்லியிருப்பதன் மூலமாக விவசாயிகள் மீது நாம் எந்த அளவுக்குப் பாசத்தோடு இருக்கிறோம் என்பது தெரிகிறது. மின்சாரப் பொருட்கள் இயந்திரப் பொருட்கள், கருவிகள் ஆகியவைகளுக்கு 9 சதவிகிதம் என்று இருந்தது 12 சதவிகிதம், வாசனைத் திரவியங்களுக்கு 9 சதவிகிதம் என்று இருந்தது 12 சதவிகிதம், மின் விளக்கு, ரின் விசிறி போன்றவைகளுக்கு 9 சதவிகிதம்தான் என்று மிகக் கவனமாக, நிதானமாக வரியைப் போட்டிருக்கிறோம். யாரையும் பாதிக்காத அளவுக்குப் போட்டிருக்கிறோம்.

நம்முடைய முதல்வர் அறிக்கை என்றால், அதில் ஏதாவது இனிக்கும் செய்தி இருக்கும், ஒவ்வொரு ஆண்டும். இந்த ஆண்டு அவர்கள் தந்திருக்கிற செய்தியில் ஆதரவற்ற அனாதைச் சிறுவர்கள், ஆதரவற்ற கைம்பெண்கள் ஆகியோர்க்கு உதவும் நல்லெண் ணத்தை இதயமுள்ள யாரும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒவ்வொரு சிறப்பு உண்டு. இந்த ஆண்டிலே திக்கற்ற குழந்தைகள், ஆதரவற்ற கைம்பெண்கள் ஆகியோருக்கு உதவுவது என்று அவர்கள் சொல்வதன் மூலமாக அந்தக் கைம்பெண்கள், திக்கற்ற குழந்தைகளுக்கெல்லாம் நம்முடைய தமிழகத்திலே ஒரு வாழ்வு இனிமேல் கிடைக்கப் போகிறது.

(பிற்பகல் 6-30).

சமுதாயத்திலே ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டவர்களுக்கும், சமுதாயத்திலே புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களுக்கும், அரசு உதவுகிறது. அப்பா, அம்மா இல்லாதவன், அனாதைப் பயல் என்றெல்லாம் சொல்லக்கூடிய கேவலமான சூழ்நிலை மாற்றியமைக்கப்படுகிறது. சமுதாயத்திலே அவர்கள் குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டாலும், நல்லவர்கள் ஆளக் கூடிய தமிழக அரசு, “நீ செல்லப் பிள்ளை, அந்தச் செல்லப் பிள்ளைக்கு ஒரு வாழ்வு உண்டு, வாழ முடியாதவர்களை இந்த அரசு வாழ வைக்கும்”, என்று சொல்கிறது. திக்கற்ற அனாதைச் சிறுவர்களுக்கும், ஆதரவற்ற கைம்பெண்களுக்கும் உதவி, வாழ முடியாதவர்களை வாழ வைக்க வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் நமது அரசுக்கு இருக்கிறது என்பது இந்த அறிக்கையிலே தெரிகிறது.

[1975 மார்ச் 8]

அடுத்தபடியாக, சாதாரண நடுத்தர மக்களுக்கு வீட்டு வசதித் திட்டம் அமைத்துக் கொடுப்பதைப் போல், குடிசையிலே வசிக்கும் ஏழைகளுக்கு குடிசை மாற்று வாரியமும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குப் புதிதாக வீட்டு வசதி செய்கிற கொடுக்க தாழ்த்தப் பட்டோர் வீட்டு வசதிக் கழகமும் அமைப்பதைப்போல் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது. கடலை வாழ்க்கையிலே விளையாட்டுத் திடலாகக்கொண்டு கடலை நம்பி வாழ்கின்ற மனிதன் கடலோரத்திலே குடிசைகள் அமைத்து, அலைகள் வேகமாக வரும்பொழுது, அந்தக் குடிசைகள் மீது அலைகள் மோதி வீட்டிலேயிருக்கும் பாத்திரம் பண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்து, அந்தக் குடிசையையும் இழந்து, அன்றைய சமையலுக்கு வைத்திருக்கும் அரிசியைப் பறி கொடுத்து, தொட்டிலிலே இருக்கும் குழந்தையைப் பறி கொடுத்து கரையோரத்திலே பரிதாபமாக நிற்கும் காட்சிகளை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட மீனவர்களிடத்திலே வாக்குகளைச் சேர்க்கத்தான் சிலர் செல்லுவார்கள். ஆனால் அவர்களின் நிலைமையைப் பார்த்து இப்பொழுது அரிப்பு எடுக்காத வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். கடல் அலைகளால் அரிப்பு எடுக்காத வீடுகள் கட்டித்தரத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். பூம்புகாரிலே கட்டப்பட்ட வீடுகளைப்போல் கட்டிக் கொடுக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். சூறாவளிக்கும், சுறா மீன்களுக்கும் மத்தியிலே மூச்சை அடக்கி முத்து எடுத்தும், ஆழ் கடலிலே சென்று மீன் பிடித்தும் வரும் அந்தக் குடிமகனுக்கும் வீட்டு வசதி உண்டு என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களின் கஷ்டங்களை உடுமலை நாராயண கவி பாடல் எழுதி, நம்முடைய நாகூரார் அவர்கள் பாடி, அன்றைக்கு அண்ணாவும் நமது தலைவர்களும் கைத்தறித் துணியைத் தோளிலே சுமந்து விற்பனை காட்சிகள் என்னுடைய நினைவுக்கு வருகின்றன. அந்த நெசவாளர்கள் எங்களுக்கென்று ஒரு எதிர்காலம் இல்லையா, எங்களுக்கென்று ஒரு பாதுகாப்பு கிடைக்காதா என்றார்கள். நெல்லிக் காய் போல் சிதறிக் கிடக்கின்ற பீடித் தொழிலாளர்களைக்கூட ஒன்று சேர்த்து நமது தொழிலாளர் நல அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. இராசாராம் அவர்கள் 1.75 ரூபாயாக இருந்த கூலியை ரூ. 3.50 என்று வரையறுத்தார்கள். அது திருச்சியிலேயிருந்து வரும் ஆப்பியன் பீடியாக இருந்தாலும் அல்லது திருநெல்வேலியிலேயிருந்து வரும் பீடியாக இருந்தாலும், மாநிலம் பூராவும் இருக்கும் பீடித் தொழிலாளர்களை ஒன்றாகத் திரட்டி அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு கூலி நிர்ணயித்தார்கள். அப்பொழுது எங்களுக்கும் ஒரு எதிர்காலம் இல்லையா என்று கேட்ட நெசவாளிகளுக்கு பிரதிநிதிகள் நாம்தான் என்பதை உணர்த்துகின்ற முறையில் அவர்களுக்கென்று ஒரு திட்டம் அறிவித்திருக்கிறோம். அவர்களது ஒரு ரூபாய் வருவாயில் 6 பைசா வருகிறது என்றால் அரசு 3 பைசா போடுகிறது. அவர்களுக்கென்று 4 ஆயிரம் ரூபாய் கிடைக்கின்ற வகையிலே, அந்த நெசவாளர் குடும்பப் பிள்ளைகள் “என் அப்பன் இறந்து எங்களைத் தவிக்க விட்டு விட்டார்” என்று சொல்லும் நிலைமையைத் தவிர்க்க இந்த அரசாங்கம் நெசவாளர்களுக்கும் குடும்பப் பாதுகாப்புத் திட்டம் என்ற ஒன்றை அறிவித்திருப்பதை நான் மன

1975 மார்ச் 5]

மாரப்பாராட்டுகிறேன். நான் இறுதியாக ஒன்றைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மாநில சுயாட்சிபற்றி நம்முடைய முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் அறிக்கை கொடுத்திருக்கிறார்கள். இது அண்ணா அவர்கள் ஏற்கெனவே சொல்லிய ஒன்றுதான். நாம் கேட்பது மாநிலங்களுக்கு அதிகாரம் இந்தியாவிலுள்ள அத்தனை மாநிலங்களுக்கும் அதிகாரங்கள் என்று மிகத் தெளிவான வார்த்தைகளில், அண்ணா அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது பிரிவினை கோஷமில்லை என்று மிகத் தெளிவாக அண்ணா அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 1962-ல் வேலூர் கோட்டை மைதானத்திலே பேசும் பொழுது, “திராவிட நாடு பிரிவினை இல்லை; சுவர் இருந்தால்தான் சித்திரம் எழுத முடியும்” என்று வேலூர் கோட்டை மைதானத்திலே சீனா படை எடுத்தபொழுது சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்தச் சமயத்திலே இந்த நாடு ஒன்று, வீட்டிற்கு ஒரு வீடு தேவை என்று சொன்னார்கள். பிரிவினை என்பதில்லை. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும், நம்முடைய மாநிலத்திலே விளைகின்ற நெல்லுக்கு விலை நிர்ணயிக்கும் அதிகாரம் நமக்கு இருக்க வேண்டும், நமது தமிழர்கள் ஸ்ரீலங்காவுக்குப் போய்ச் சீரழிக்கிறார்கள். அந்தச் ஸ்ரீலங்காவை சிங்காரச் சோலையாக மாற்றிய தமிழன் அங்கே சிதைபடுகிறான், கஷ்டப்படுகிறான், கண்ணீர் வடிக்கிறான், “கள்ளத் தோணி” என்ற கேவலமான பட்டத்தோடு இருக்கிறான் என்றார். அப்படிப்பட்ட தமிழர்களுக்காகப் பேசுவதற்கு இந்தியா சார்பாக அனுப்பப் படுகின்ற தூதுவர் தமிழராக இருக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை நமது முதல்வர் அவர்கள் எடுத்து பிரதமரிடத்திலே சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்டு, எனக்குப் பேச வாய்ப்பு இந்த அவையிலே கிடைத்ததற்காக நன்றி கூறி, அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை பிற்பகல் 4-00 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 6-38)

4. அவை முன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

Nil.

B. Reports, Notifications and Other Papers.

& 44 Detailed Agriculture Budget for the year 1975-76 (English).

& 45 Detailed Roads and Bridges Budget for the year 1975-76. (English).